DAYANIŞMA

Demokrasi Güçlerinin Birliği için İleri!

SAYI 1 1 DM

ACİL HEDEF CUNTADAN BİR AN ÖNCE KURTULMAKTIR

Cunta gittikçe yerine ısınıyor. Yerine ısındıkça, gerçek niyetini açığa vurmakta cüretkârlığı artıyor.

Cunta'nın gerçek niyetinin ne olduğu baştanberi belliydi gerçi (işçi sınıfı sosyalistleri bunu en baştan açıkça koydular), ama "teröre son verme" ve "en kısa zamanda demokrasiye dönme" demagojisinden yine de bir süre yararlandı.

Şimdi artık ona da gerek kalmadı.

Çünkü Cunta sözcülerinin başlangıçtaki "demokrasiye dönme" vaad ve teminatlarına kanıp belli bir huzura kavuşan, Türkeş ve MHP'nin mevhum "itibar"sızlığından da yüreklenen kimi ilerici-liberal çevreler daha artık Cunta'ya eni konu ısındılar. Dolayısıyla şimdi daha başka "hedefler" gündeme geldi.

Önceleri, Parlamentoyu feshedip siyasi partileri devre dışı bırakan Cunta'nın başlıca "meziyet"i, demokrasiye dönme konusundaki "samimiyet"i ve "kararlılığı" idi. Şimdi onun yerini, Cunta'nın "birtakım ana sorunları" çözüme kavuşturma kararlılığı aldı.

Ne var ki Cunta'nın "kararlılık"la el attığı sorunların hepsi, esasında, tekelci sömürü çevrelerinin sorunlarıdır. Ve hepsine getirilmek istenen "çözüm"ün özü ve özeti, emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmin, yurtta yarattığı ağır krizin yükünü emekçi kitlelerin ve orta kesimlerin sırtına yıkmayı zorbalıkla gerçekleştirmektir. Bunun haylı zaman alacağı anlaşıldıkça Cunta'nın yerinde kalma perspektifi de doğal olarak gerici burjuva çevrelerin gönlünde ve niyetinde uzamaktadır.

"Yasa" adı altında karakuşî Cunta kararnameleri ile bir çırpıda "devletin ve ekonominin gerektirdiği" yeni düzenlemeleri gerçekleştirme fırsatı hazır eldeyken, vergi "reform"undan eğitim "reform"una kadar akla gelebilecek -tekelci burjuvazinin gündeminde olan- her sorunun "en doğru" çözümü alelacele piyasaya sürülmektedir.

İşin biraz komik bir hayli de hazin yanı şu ki, "en doğru" üzerinde tartışmalara TÜSİAD'ından Türk-İş'ine kadar tüm halk düşmanı çevrelerin yanısıra kimi ilerici çevreler de katılıyor. Son haftalarda ilerici-liberal basında görülen bazı yorum, değerlendirme, temenni ve önerilerden yansıyan manzara budur.

Bu yalkaşım Cunta'nın yerinde kalma perspektifine, Cunta'nın giderek yerine daha çok ısınmasına ve hattâ Cunta'nın *varlığına* (hem de her icraatının kitlelerin çıkarlarıyla ne denli bağdaşmaz olduğu olanca somut belirtileriyle ortaya çıktığı bir sırada) "meşruîyet" kazandırmaktan öte bir anlam taşımaz. Cunta'nın ve Cunta yardakçısı allâme bürokratların kendilerinde vehmettikleri "kurtarıcı" misyonu daha da pekiştirir. Tekelci burjuvaziye ve emperyalizme hizketi "memlekete hizmet"le özdeşleştirici demagojiyi besler. Kitlelerde kafa karışıklığına yol açar.

Bu Cunta *faşist* bir Cuntadır. Tekelci sermayenin açık terörcü baskı ve sömürü aracıdır. Adının konulamaması -ya da belli konumlarda pekâlâ konunabilecekken nedense konulmaması- bu *gerçeği* değiştirmez. Faşist yönetim, "istense de istenmese de birlikte yaşanabilecek", bu arada akıl öğretilerek "ehlileştirilecek" bir yönetim değildir. Faşizmden yana olmayan herkes için günün âcil hedefi Cunta'ya karşı kitlesel mücadele koşullarının olgunlaşmasına katkıda bulunmak ve Cunta'dan bir an önce kurtulmaya bakmaktır.

Görev buyken Cunta'yı "yönlendirmeye" kalkmak, ona paye vermektir, onu onaylamak, ondan medet ummaktır. Dolayısıyla, tekelci sermaye ile *uzlaşmaktır.*

İyi niyetleri buna elvermeyenler için bu yolun sonu mutlaka hüsrandır. Cumhuriyet tarihi bunun sayısız kanıtlarıyla doludur.

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLER İÇİN MÜCADELENİN ÖNEMİ

Zaten kısıtlı olan demokratik hak ve özgürlükleri tümüyle gaspeden faşist cunta, şimdi bu despotluğunu "yasal"laştırmanın peşindedir. "Kanun" adı altında yürürlüğe konan keyfi hükümlerle 12 Eylül öncesinde var olan demokratik hak ve özgürlükler tamamen kullanılmaz hale getirilmektedir. Cunta'nın getirmeyi öngördüğü yeni "düzenleme"ler de aynı niteliktedir. Böylece varılmak istenen nokta emekçi yığınların asla ses çıkartamıyacakları bir polis devleti, örtülü bir faşizmdir. Kısacası, bugün zorbalıkla ve fiilen yokedilen demokratik hak ve özgürlüklerin kitleler tarafından kullanılamıyacağı bir "devlet düzenlemesi", yani despotizmin meşrulaştırılması gerçekleştirilmek istenmektedir.

Bütün bu yapılanlar, tekelci burjuvazinin yıllardır öne sürdüğü demokrasi düşmanı taleplerin hayata geçirilmesidir. "Demokrasinin rayına oturtulması" yaftası altında yapılanların tümü, demokrasinin göz göre göre boğazlanmasıdır. Ağzından "demokrasi" kelimesini düşürmeyen, "Batı" hayranı tekelci burjuvazi, Cunta'nın demokrasiyi katletmesini büyük bir zevkle desteklemekte, onun bu halk düşmanı politikasını belirleyip yönlendirmektedir. Böylece tekelci burjuvazi burjuva demokratik hak ve özgürlükler konusunda dahi nasıl tahammülsüz ve iki yüzlü olduğunu yine gözler önüne sermektedir. Bir kere daha anlaşılmaktadır ki, günümüz dünyasında -ve özellikle Türkiye'de- demokratik hak ve özgürlüklerin yegane savunucusu, sahibi emekçi yığınlar olmak zorundadır.

Tekelci burjuvazinin, onun sözcülerinin ve onun ekonomik-sosyal programını uygulayan cuntacıların kastettikleri demokrasi, sadece kendileri için geçerli bir "demokrasi"dir. Bu "demokrası"nin, milyonlarca çalışan insan için baskı demek olduğu, zulüm, işkence demek olduğu, kısacası devlet terörü demek olduğu, her geçen gün çok açık bir şekilde gözler önüne serilmektedir.

Demokratik hak ve özgürlükler için mücadelenin önemi işte bu noktada düğümlenmektedir. "Demokrasi aşığı" tekelci burjuvazinin demokratlığı, sadece kendisi ve müttefiki diğer egemen güçler için geçerlidir. Bu nedenle demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılması kendi dar çevrelerini aşıp yığınlara mal olmaya başladı mıydı hemen çileden çıkmakta ve demokrasi düşma-

(devamı 11. sayfada)

DİSK MAHKEMESİ

DİSK yöneticileri, Genel Başkan Abdullah Baştürk başta olmak üzere, dünyada eşi görülmemiş bir uygulama ile üç ayı aşan bir süre göz altında tutulduktan sonra mahkeme önüne çıkarıldılar. DİSK yöneticilerinin mahkemede tutuklanmaları, haftalarca yaygarası koparılan "babalar tevkifatı"nın fosladığı bir sıraya rastladı. Sıkıyönetim silah tacirlerini, döviz, sigara kaçakçılarını, mafia kabadayılarını serbest bırakırken, cunta işçi sınıfının çeşitli kademelerde sendikal önderlerini "mahkûm" etmeye kararlı olduğunu dostuna düşmanına gösteriyordu.

DİSK yöneticileri için bundan önce de birçok soruşturma açılmış, bunların çoğu duruşma safhasına bile varmadan adlî makamlarca suç isnatları varit görülmediği için sonuçsuz kalmıştı. Açılan bazı davalar ise beraatle sonuçlanmıştı. Şimdi de haklarındaki isnatların çoğu aynı olaylarla ilgili ve aynı yasa hükümleri söz konusu. Ama bu defa "durum" değişik! Denildiğine göre "olağanüstü" bir dönem yaşıyoruz. "Olağanüstü" dönemlerde yasaların *olağan* sonuçlarının ortaya çıkmasını beklemek adeta *olağanüstü* bir iyimserlik oluyor!

"Olağanüstü" dönemlerin "olağanüstü" yöntemleri ve uygulamaları Türkiye burjuvazisinin olağan adetlerinden biri olup çıktıkça, burjuvazi, işçi sınıfının ileri sendikal örgütü DİSK'in eko-

(devamı 11. sayfada)

CUNTA GİTTİKÇE SIKIŞIYOR

● CUNTA'NIN BİRBİRİ ARDI SIRA GETİRDİĞİ FAŞİST BASKI KANUNLARININ AMACI,EKONOMİK UYGULAMALARI İZLEMESİ KAÇINILMAZ OLAN SOSYAL MUHALEFET PATLAMASINA HAZIRLIKLI OLMAKTIR.

● CUNTA YA HALKTAN VE GENEL OLARAK SİVİL YAŞAMDAN ALDIKLARINI GERİ VERECEKTİR, YA DA VERMEYİP EKONOMİK, DEMOKRATİK, SİYASİ TALEBİ OLAN HERKESİ KARŞISINA ALACAKTIR.BİRİNCİ YOLA BAŞVURMASI DOĞASINA, İKİNCİ YOLU SEÇMESİ İSE İDDİALARINA AYKIRIDIR VE BU BİR AÇMAZDIR.

Askeri yönetim halkı "huzurla" kandırmaya çalışıyor. "Anarşiyi önledik" çarpıtmasını her kapıyı açan anahtar sanıyor. Tabiî, aynı ölçüde kitleleri de saf ve ahmak!..

Cunta bütün çabalarına rağmen şu gerçeği gizleyemiyor:Bütün amacı işçi sınıfını ezmek ve susturmak, buradan doğacak avantajla tekelleri güçlendirmektir.

● Tekstil'in,Hürcam-İş'in, Maden-İş'in grev çadırları tankların önüne katılıp sürüklendi. İşçi sınıfının bütün hakları elinden alındı. Ama Türk-İş'in üyelerinin de İŞÇİ oldukları unutuldu.

● Grevdeki işçilere %70 zam verildi. Bu gülünç ücret zammı bile pek çok işletmede uygulanmadı. İşçiler iki, hatta üç yıl önceki ücretlerle çalışmaya zorlandı. Ne ki açık tutulan Türk-İş'inde grevde veya toplu sözleşme beklentisi içinde yarım milyon üyesi vardı.

● Kıdem tazminatlarına el atıldı. İşverenlerin yıllardır istediği oldu. Kıdem tazminatları donduruldu. Onbinlerce işçi mağdur edildi. Kıdem tazminat fonları kurularak işverenlerin ekmeğine kaymak sürüldü. Onlar kıdem tazminatlarının emeklilik ikramiyesi düzeyinde sınırlandırılmasını yıllardır istiyorlardı, istekleri oldu.

● Şimdilerde ücretlilerin "vergi yükünü hafifletmek" adı altında yeni cambazlıklar peşine düştüler. Vergi artışından doğacak farkları Merkez Bankasında bloke edip tekellere finansman yaratmayı tezgahladılar.Adını "vergi muafiyeti" koysalarda yeni bir soygun türüdür bu.

Bütün bunlar işçi sınıfının tümüne uygulanıyor. Bu arada Türk-İş açık tutularak, Genel Sekreteri bakan yapılarak işçi sınıfının bir bölümünün kandırılabileceği umuluyor. Ama umulan olmuyor ve işçi muhalefeti bu kez Türk-İş'ten boy veriyor,Sosyal Güvenlik Bakanı Sadık Şide, bu ince oyunların işçileri kandırmadığını görüyor ve huzursuz oluyor, onun huzursuzluğu hükümet içinde yankılanıyor, çatlaklara yol açıyor.

Kenan Evren faşist askeri yönetimin lideri olarak halktan destek arıyor.İşçi sınıfına uyguladıkları baskıyı diğer emekçi kesimlerin görmezlikten geleceğini, hatta "yerinde" ve "haklı" bulacağını sanıyor.

Halbuki işçi sınıfına yapılanlardan diğer emekçi kesimler dolaysız olarak etkileniyorlar. Çünkü askeri cunta bütün emekçilere bir bütün olarak bakıyor "tüketici" sınıfı diye bakıyor ve kemerlerini sıkmalarını istiyor.İlk adımda ücretler le başlıyan bu uygulamanın memur maaşlarını, ürün taban fiyatlarını çok geçmeden kapsayacağını bütün emekçiler geçmiş dönemlerden öğrenmişlerdir. Kendi kaderlerini,hiç değilse bu anlamda, işçi sınıfından ayrı görmemektedirler. Ardısıra gelen zam fırtınasının sadece işçileri değil, halkın tümünün belini bükmektedir.

Dahası,amaç tekelleri güçlendirmek olunca,bütün emekçileri kuşatan, orta katmanları tedirgin eden bir ekonomik baskı kuşağına gerek vardır. Çıkarı tekellerden gayrı olan herkes bu nedenle Demirel'in politikalarına ve Özal'ın çizdiği yola sıkı sıkıya bağlı olan askeri cuntaya inanmıyor.

Herşeye rağmen Cunta "anarşi" edebiyatıyla elinde tuttuğunu sandığı veya geçici suskunluklarından ve bekleyişlerinden ötürü kendilerini onaylıyor zannettiği kitlelerin hızla yeni bir tutum içine gireceklerini bilmektedir. Birbiri ardı sıra getirdiği faşist baskı kanunlarının amacı, ekonomik uygulamaları izlemesi kaçınılmaz olan sosyal muhalefet patlamasına hazırlıklı olmaktır. Böylece Cunta, sözle ikna edemediği kitleleri sopayla susturmayı düşünmektedir.

Askeri yönetimi bekliyen gelecek, sadece kitlelerin tutumuyla da belirmiyor,Cunta, bizzat talip olduğu, "enflasyonu yavaşlatma" ve "dış kaynak yaratma" gibi tümüyle yapısal olan sorunların da üstesinden gelemiyeceğini iki ay gibi kısa bir sürede gördü. Darbenin ardından ABD'nin Ankara'daki karargâhlarına doluşan özel "uzmanlar kurulu" enflasyonun kontrol altına alındığını, %40'a düşürüldüğünü söylese bile, kimseyi inandıramıyor. Daha şimdiden, Özal'a bağlanan umutların boşa çıkmaya, Özal'dan medet uman tekelci grupların korkmaya başladıklarına tanık oluyoruz. Özal'la birlikte aynı ekolden bürokrat bakanların suyunu ısıtmak için bazı tekel gruplarının kıpırdanmaya başladıklarını görmemek olanaksız. Bütün bu gelişmelerden cuntanın kendisininde etkilenmesi doğaldır. Hiç gereği yokken söylenen "kale gibiyiz" sözleri bile işlerin umulduğu gibi gitmediğini ve gitmeyeceğini göstermeye yetiyor.

Yavaş yavaş, herkesin kaybettiğini geri istemeye başlaması, beklenen bir gelişme olacaktır. Cunta "demokrasiye dönüş planı" diye tasarladığı yolda hiç hesaba katmadığı taleplerle yüz yüze gelecektir. 1,5 trilyonu aşacağı belli olan 1981 bütçesi üzerinde "pay kavgası" olmaksızın önümüzdeki ayları geçirmek mümkün değildir. Daha tasarı düzeyindeyken vergi kanunlarına karşı hassasiyet ve muhalefet her kesimden başlamıştır. "Emsal sözleşme" yaklaşımıyla ücret artışlarını zabdetme düşüncesine Türk-İş yönetimini bile ikna etmekte zorluk çeken hükümetin "derdini", bırakalım kitleleri, tekellerin hepsine birden anlatması dahi mümkün olmayacaktır.Birezilya örneği ve İngiltere'nin başına gelenler Fredman yamağı Özal'a bağlanan umutları yok etmiştir.

Hayatın ekonomik alanında bunlar olurken siyasi atmosferin bugünkü "durgunluğunu" koruması beklenemez. Askeri cunta siyasi partilere karşı tutum almada görüş birliği içinde değildir. Cunta üyeleri en azından kişisel etkinliklerini korumak ve "devre dışı" kalmamak için sivil destekler aramak zorunda kalacaklardır.Bu çabaların, açık veya kapalı, siyasi taraftar aramaya dönüşmesi ve bu gelişmenin aralayacağı tartışma kapısının büyüyüp mevcut siyasi partilerin kadrolarını sahneye davet etmesi de olanak dışı değildi. Bu noktadan sonra askeri yönetimin yol ayrımı daha da belirginleşecektir.

Cunta'ya halktan ve genel olarak sivil yaşamdan aldıklarını geri verecektir,ya da vermeyip ekonomik,demokratik, siyasi talebi olan herkesi karşısına alacaktır. Birinci yola başvurması doğasına, ikinci yolu seçmesi ise iddialarına aykırıdır ve bu bir açmazdır.

Bu açmaz günümüz demokratik olmayan bütün yönetimlerin açmazıdır, aşılması olanaksızdır.

12 Eylül Öncesi 'Burjuva Demokrasisi' Üzerine

12 Eylül'den önce ülkemizde burjuva demokrasisi emekçi halkımızın boynunda hergün biraz daha daralan bir çelik çember gibiydi. Emperyalist güdümlü tekelci sermayenin ekonomik ve politik bunalımı derinleştikçe çember daraltılıyordu. Bu yüzden halkımız zor nefes alıyordu. ABD emperyalizmi ve onun yerli ortakları şimdi faşist diktatörlükle halkımızın boğazını büsbütün sıkıp boğmaya çalışıyorlar.

Burjuva demokrasisi kapitalizmin olağan yönetim biçimidir. Ne ki kapitalizmin geçerli olduğu hiç bir ülkede burjuva demokrasisi, burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına kendiliğinden ihsan ettiği bir "nimet" değildir. İleri kapitalist ülkelerde oldukça geniş olan demokratik hak ve özgürlükler, kazanılmış mevziler, çıkarları demokraside olan emekçi yığınların işçi sınıfı öncülüğünde burjuvaziye karşı verdikleri kanlı ve çetin mücadelelerin ürünüdür.

Bizim ülkemizde özellikle işçi sınıfı politik hareketinin geçmişteki yetersizliği nedeniyle burjuva demokrasisinin sınırları daha baştan halk güçlerine nefes aldırmıyacak kadar dar ve sıkı tutuldu. Önce "imtiyazsız,sınıfsız bir toplum" safsatası ortaya atıldı. Ama parlamentoya hem imtiyazlı sınıfların temsilcileri sokuldu. Emekçi halkın bu imtiyazlı sömürücüler karşısında kendi ekonomik ve siyasal örgütlenmesini gerçekleştirmesi yasaklandı. İşçi sınıfının siyasi hareketi Takriri Sükûn yasası başta olmak üzere çeşitli yollardan ağır baskı altına alındı.

Daha sonra ağır aksak da olsa gelişen sınıf hareketi karşısında bunlarda yetmedi, faşist Mussolini'nin ceza yasasının ünlü 141 ve 142'inci maddeleri ile donatılan burjuva "demokrasi"sinde sınıfların varlığını bile savunmak işçiler ve emekçiler için en ağır suç sayıldı. Daha sonra "çok partili rejim"e geçilince Parlamento yine yanlız burjuva partilerine açık tutuldu. Bu partilerin parlamentoda çıkardıkları kanunlar sayesinde emek güçlerinin kolları bağlandı, sermaye ise sömürü ve halka gaddarca saldırı özgürlüğüne alabildiğine sahip oldu. Sermaye sınıfı ekonomik alanda hakimiyetini ve sömürüsünü ticaret ve sanayi odaları gibi sınıf örgütleri ile pekiştirirken, işçi sınıfının sendikal mücadelesi uzun yıllar engellendi. Bu da sürgit sökmeyince burjuvazi işçi sınıfı içindeki ajanları denetiminde Türk-İş sendikacılığını tezgahladı. Ancak Türk-İş'in içinde de, bildiğimiz gibi, DİSK filizlenip ortaya çıktı. Ve, tabii, işçi sınıfının ekonomik ve demokratik çıkarlarını savunmaya çalışan DİSK'i ortadan kaldırmaya yönelik gayretler bu arada hiç eksik olmadı.

Ne var ki sınıf güçlerimiz geliştikçe, sömürüye dayanan burjuva demokrasisi daha fazla ve daha rahat sömürü koşulları sağlayamaz oldu. Sömürüyü arttırmak ve önüne çıkan kimi engelleri ortadan kaldırmak için yeni metodlar gerekliydi. Bu metodları sermaye iktidarları kendi parlamenter demokrasileri ile diledikleri ölçüde ve kapsamda geliştiremiyorlardı. Çünkü gelişen halk muhalefeti durmadan yeni yeni ekonomik ve demokratik taleplerle başkaldırıyordu. Bu durumda 61 Anayasasının nispeten ilerici niteliği ve burjuva demokrasisinin oy faktörü, seçim ve partiler kanunlarının, vb. Tüm anti-demokratlığına rağmen bir ölçüde de olsa burjuva siyasetçilerin elini kolunu bağlıyordu. Öte yandan burjuvazinin kendi içinde sömürüden pay kapma konusunda anlaşmazlıklar beliriyor, bu da parlamentoda sık sık patlak veren derin hükümet bunalımlarına yol açıyordu. Burjuvazinin hâkim kanadı tekelcilerin siyasi temsilcileri, parlamentoda "mebus pazarları" kurup, Edirnekapı'da At Pazarında beygir satın alır gibi para karşılığında milletvekili ayartarak hükümet bunalımlarını güç bela çözebiliyorlardı. Parlamentonun işlevi halk yığınlarının günden güne artan ekonomik sıkıntılarına çare bulmak değil, emperyalizmin bölgemizdeki çıkarlarına uygun siyasetleri sürdürmek ve tekelci sermayenin doymak bilmeyen sömürü özgürlüğünü korumaktı.

İşte 12 Mart faşist hareketi bunları yeniden sağlama almak için geldi. Bir yandan tüm halk güçleri üzerinde terör estirirken, "lüks" olduğu ilan edilen 61 Anayasasını da budayıp kuşa çevirdi. Böylece tekelci burjuvazi, değil demokrasiye, burjuva demokrasisinin o kadarına dahi tahammülü olmadığını bir kere daha ispat etti.

Nitekim 1971 öncesinde ya da sonrasında olsun, Anayasayı hiçe sayıp yasal toplantı ve gösterileri dağıtmak, yasal grevleri üstüste ertelemek,olmadı keyfi biçimde yasaklayarak işçilerin üzerine polisi, jandarmayı salmak, insanlık suçu lokavtı ise işverenler için "hak" saymak Türkiye burjuvazisinin belli başlı özelliklerindendir. Fiili durumlar yaratarak ya da ikide bir başı sıkıştıkça sıkıyönetim ilan ederek, mahkeme kararı olmadan sosyalist parti binalarını basmak, kongreleri ertelemek; konut dokunulmazlığını, haberleşme özgürlüğünü ayaklar altına almak; din, mezhep, ulusal farklılık ve siyasi inanç nedeniyle yurttaşlara zulüm yapmak;sosyalistleri, demokratları, ilericileri MİT, Kontrgerilla, polis karakolu cehenneminde ezip öldürmek, sakatlamak; basını ekonomik ve siyasi cendere altında tutup sosyalist, ilerici gazeteleri, dergileri yasaklamak, "yasak yayın bulundurma suçu" rezaleti icat edip mahkeme kararlarına rağmen sürdürmek; siyasi görüşleri onaylanmayan memurları, öğretmenleri ordan oraya sürüp canından bezdirmek; Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay vb. kararlarını hiçe sayıp kendi çıkardığı kanunları çiğnemek gibi uygulamalar bizim "hür demokratik parlamenter düzen" aşığı burjuvazimizin şanındandır.

Kimi parlamento üyelerinin ve generallerin uluslararası silah şirketlerinden, petrol tekellerinden rüşvet aldıkları iddialarının kaale dahi alınmaması, ya da göstermelik tahkikatlarla geçiştirilmesi; milyonlarca emekçinin alın teriyle doldurulan devlet hazinesinin özel sektörcü siyasetçilerin yakın-uzak akrabaları ve yârânı tarafından yağmalanması da 12 Eylül öncesi "burjuva demokrasisi"nde olağan şeylerdi.

İnsan temel hak ve özgürlükleriyle, uluslararası antlaşmalarla ve evrensel demokratik kurallarla alay edercesine Kürt ulusu üzerinde şöven baskılar ve asimilasyon politikasını sürdürmek ve bunu askeri tatbikatlarla açık jenosid tehtidine çevirmek de yine Türkiye burjuvazisinin demokrasi anlayışının ayrılmaz parçasıydı.

Nihayet parlamentodaki ve devlet kademelerindeki gerici işbirlikçilerinin himayesinde azdıkça azan faşist MHP'nin gizli ve açık terörü altında yurtdaşların yaşama hakkı ve can güvenliğinin yok edilmesine yıllar yılı göz yumulması, 12 Eylül öncesi burjuva demokrasisinin en çarpıcı özellikleri arasındaydı.

İşte 12 Eylül'de iktidarı gaspeden cuntacı generaller böylesine evlere şenlik bir burjuva demokrasisini bile "fazla özgürlükçü" buluyorlar. Başa geçtiklerinden beri bütün yaptıkları, 12 Eylül öncesinin tüm olumsuzluklarını onaylayıp fiilen ve resmen sürdürmek, buna karşılık bunca olumsuzluğa ve kısıtlılığa rağmen 61 Anayasası altında yine de varolan demokratik hak ve özgürlükleri hepten rafa kaldırmak oldu.

İlerisi için açıkça ilan ettikleri planları ise, bugünkü fiili durumu "meşrû"laştırmaktan başka birşey değildir.

12 Eylül öncesinde burjuva siyasetçilerinin, gelişmesinden ve daha ileri boyutlara ulaşmasından günahları gibi korktukları ve büsbütün yozlaştırıp, cılkını çıkarmak için herşeyi yaptıkları burjuva demokrasisinin cuntanın gayretleriyle yeniden ihya olacağını sanmak en azından şaşkınlıktır.

Cunta 12 Eylül öncesinin mirası üzerine oturmuştur ve niyeti de,hedefi de işlevi de Türkiye'de demokrasiden yana tüm halk güçleri aleyhine o mirası dokunulmazlığa kavuşturmaktır.

Ama ne yaparsa yapsın, terör, işkence ve ölüm halk güçlerini yıldıramaz. Cuntanın ömrü sandığı kadar uzun olmayacak, niyetleri boşa çıkacaktır.

FAŞİZMİ YAŞATMIYACAĞIZ

MUTLAKA YIKACAĞIZ !

DON"SUZ„ KİŞOTUN ENFLASYONLA SAVAŞI

● ENFLASYONA KARŞI MÜCADELE POLİTİK İÇERİĞİ, SINIF İÇERİĞİ OLAN BİR KAVGADIR. BİR AVUÇ TEKELİN YIĞINLARI SOYMA, TÜM MADDİ KAYNAKLARI TALAN ETME SALDIRISIDIR, EMEKÇİLERİN BUNA KARŞI DİRENMESİDİR. EĞER BAŞKA TÜRLÜ OLSAYDI FAŞİZME GEREK Mİ KALIRDI?

Türkiye'de enflasyon 1977 yılında %50 ile başladı. 1980'de %100'ü aştı. Devlet Planlama Teşkilatı bu gidişle 1981 yılında %150'yi aşacağını söylüyor. Ne yaptılarsa önleyemediler. Neden?

Enflasyonu şöyle kavramışlar. Üretim tüketime yetmiyor. Ya üretimi artırmak, ya da tüketimi kısmak gerekir. Ama hangisi?

Ekonomi dışa, yani ithalata bağımlı. Üretimi artırmak yatırım, yatırım ise dış borç ister. Aradıkları parayı bulamıyorlar.

Tüketimi kısmak gerek. Ne kadar? Halkın alım gücünü azalan üretim düzeyine indirinceye kadar. Nasıl: Ücretleri, maaşları, taban fiyatlarını dondurarak, fiyatları artırarak. Bu dünyanın en zor işi. Kaldı ki fiyatların artması da başlı başına bir enflasyon unsuru değil midir?

Acaba fiyatlar biraz da, piyasadaki "para bolluğundan"mı artıyor? O halde para arzını azaltalım. Ama bu defa ekonomi durgunlaşıyor, kredi kapasitesi düşüyor.

Halkı tasarrufa özendirmemiz doğru olmaz mı? Faiz hadlerini alabildiğine yükseltelim ki emekçiler dişinden tırnağından artırıp bankalara, bankerlere yatırsınlar. Bu çok iyidir de, şu yatırımcıların "kredi pahalı" diye yakınmaları faizin maliyeti ve maliyetin fiyatları tırmandırması olmasa!

Hem dışarıdan döviz gelsin diye devalüasyon gerekmiyor mu? Daha çok çalışıp daha ucuza satarak bunun üstesinden gelebiliriz. Ama bu kez, paranın değeri sürekli düşüyorsa "tasarrufun" özenirliği kalır mı?

Tasarruf cazip olmayınca halk tüketime yönelmez mi? Hem televizyon, buz dolabı, çamaşır makinası gibi araçlar "günümüzde birer yatırım" olmuşsa halk bu "tüketim" yolundan tasarrufu düşünemez mi?

Vergileri artırmak neden enflasyonu önlemenin bir yolu olmasın? Ama çok hassas bir konu. Gelir dağılımındaki mevcut durumu "büyükler" lehine bozmak gerekir, kolay mı?

Yoksa, ithalatı kısıtlamak da bir yoldur. Fakat o zaman da yatırımlar azalacak, duracak, mevcut sanayi kapasite kaybına uğrayacak. Üretim azalacak, fiyatlar yine yükselecek!

"Plavlı" ekonominin sonu budur. Enflasyona karşı mücadele Özal doktrini veya "kedinin kuyruğunu yakalama" sorunu değildir. Esasen Türkiye'deki enflasyon, yukarıdaki soruların sorulacağı bir enflasyon değildir. Ya nedir?

Kavgadır! Politik içeriği, sınıf içeriği olan bir kavgadır. Bir avuç tekelin yığınları soyma,tüm maddi kaynakları talan etme saldırısıdır, emekçilerin buna karşı direnmesidir. Eğer başka türlü olsaydı faşizme gerek mi kalırdı. Yok eğer biz yanılıyorsak Özal'a ne gerek vardı?

Halkımız "bu oyun karakolda biter" diyerek kumarın niteliğini kavradığını göstermiştir. Özal'ın işi değilmiş bu!

GELİR VERGİSİNDEKİ DEĞİŞİKLİKLERİN ANLAMI

Curta gelir vergisinde yaptığı değişikliklerle devlete yeni gelirler sağlamaktadır. Bu arada yıllar boyu süregelen aşırı enflasyon nedeniyle ücretlerinin ve aylıklarının büyük bölümü gelir vergisine giden işçilerin, memurların ve diğer az-orta gelirlilerin gelir vergisi paylarında bir azalma meydana geldi. Böylece cunta gelir vergisinde meydana gelen adaletsizliği -ki yıllar boyu herkes bundan şikayetçi olmuştur- giderici bir uygulama yapmış görünümünü kazandı.

Yeni gelir vergisinin neler getirip neler götürdüğü daha kapsamlı bir yazının konusudur. Biz burada bir kaç noktaya kısaca değineceğiz.

Birincisi, değişiklik sonucu meydana gelen vergi indiriminden işçinin ve memurun faydalanması önlenmiştir. İşçi şayet toplu sözleşmesini 12 Eylül'den önce yapmışsa, vergi oranı azalmasından eline geçecek ilave miktarlar kendisine ödenmeyecektir. Yok toplu sözleşme 12 Eylül sonrasına bırakılmışsa vergiden eline geçebilecek ilave miktarlar hesaba katılacak ve toplu sözleşmeler Cunta'nın tesbit edeceği düşük seviyede bağlanacaktır.

Zaten Cunta'nın %70 avans ödemesi kararının altında yatan da budur. Çünkü %70 patronların 12 Eylül öncesi vermeyi kabul ettikleri ücret artışlarının yarısı bile değildir.

Memurlar için de benzer bir durum söz konusudur. Memur aylık katsayısının artırılmasın nedeni daha bir açığa çıkmaktadır. Memurlar vergilerindeki azalmayla avutularak eski aylıklarına mahkum edilmektedir. Hayat pahalılığı geçen yıla nazaran %100'ün üstünde artış göstermişken orta seviyede bir memurun gelir vergisi düşüşü nedeniyle eline geçecek ilave miktarın, aylığın %20'si seviyesinde olacağını,Tercüman gazetesi yazmaktadır.

Bir başka nokta %5 olarak tespit edilen tarım ürünleri vergisidir. Bu vergi üreticinin geçim durumuna bakılmaksızın tarım ürünü satan herkesten alınmaktadır. Yani binlerce ton pamuk satan toprak kapitalistiyle, birkaç yüz kilo fındık satarak geçimini sağlamaya çalışan emekçi yoksul köylü aynı oranda vergilendirilmiştir.

Bütün bunlar gelir vergisindeki son değişikliğin geniş çalışanlar kitlesine birşey getirmediğini, aksine onları daha da kemer sıkmaya mahkum ettiğini göstermektedir.

Hepsi bir kenara, gelir vergisindeki yeni düzenlemeler, düşük gelirlileri değil yüksek gelirlileri koruyucu yöndedir. Söz gelimi brüt ücreti 10.000 TL olan bir kimsenin gelir vergisi azalması nedeniyle aylığındaki net artış 2000 TL civarında kalırken, aylık geliri 100.000 TL olan bir kimsenin aynı yoldan eline geçecek ilave miktar ortalama 23.000 TL'si olmaktadır. Yani yüksek gelirlilerin ellerine geçecek ilave miktarlar, düşük ve orta gelirlilerin ellerine geçecek olanın kat kat üzerinde gerçekleşecektir.

Kısacası gelir vergisindeki yeni düzenlemeler, vergi adaletsizliğini azaltıcı değildir. Üstelik getirilen ilave hükümlerle ücretlilerin ve aylıklıların vergi azaltılmasından yararlanmaları bilerek engellenmiştir. Çünkü İMF'nin ve işbirlikçi burjuvazinin direktifleri bu doğrultudadır.

İŞKENCELER ALTINDA KİMLER CAN VERİYOR

Zaten eskiden beri var olan işkence uygulaması 12 Eylül Darbesinden sonra alabildiğine gemi azıya aldı. İşkenceler, dünyanın hiçbir ülkesinde görülmedik bir vahşetle, gözaltına alınmanın doğal bir gereği imişçesine son derece yaygın bir şekilde uygulanıyor. Cuntacılar gözaltına alınan herkese sırf eziyet olsun diye işkence yapıyorlar. Bugün Türkiye'de faşist diktatörlük Orta Çağ'ın engisizyon papazlarını işkence konusunda aratmaz hale gelmiştir.

Faşist Cunta'nın insan haklarını hiç umursamadığı daha başa geçer gezmez anlaşılmıştır. "Teröre son vereceğiz" diye kolları sıvayan generaller daha ilk adımdan itibaren insan haklarını büyük bir pervasızlıkla çiğnemişlerdir. Yüzyıllar boyu tüm dünyada süregelen uygulamalarla evrensellik kazanmış en temel insan hakları, söz gelimi seyahat özgürlüğü, konut dokunulmazlığı, haberleşme özgürlüğü, kişi dokunulmazlığı, söz ve düşünce özgürlüğü vb. haklar, Cunta'nın despotizmi sonucu büyük yaralar almışlardır. Darbeciler ve onların hempaları, özellikle insanın en temel hakkı olan yaşama hakkına nasıl hiç değer vermediklerini, tüm yurt sathında uyguladıkları terörle göstermişlerdir. Artık faşist katliamın yerini Cunta katliamı, yani düpedüz devlet terörü almıştır. Her gün bir kaç kişi -güya çatışma sonucu- vurularak öldürülmektedir. Sürek avındaymışcasına insan hayatını hiçe sayarak, suçlu suçsuz önüne geleni katleden cuntacılar, işkenceyi de aynı barbarlıkla uygulamaktadırlar. Bir başka deyişle, darbeciler "ölü olarak ele geçirdiklerinin", -onlar katlettikleri kimselerden, adeta bir av hayvanıymışcasına böyle bahsetmektedirler!- yanı sıra "canlı olarak ele geçirdiklerine"de, hayatta kalmaları sanki kendilerinin bir lütfuymuşcasına, görülmemiş bir canavarlıkla işkence etmektedirler. Öyle ki, resmi açıklamalara göre cuntacıların elinde işkenceden can verenlerin sayısı şimdiden 10'u geçmiştir. Bu sayının gerçektekinin bir haylı altında olduğu kesindir. Çünkü darbeden hemen sonra gözaltına alındıkları halde kendilerinden hiç bir haber alınamıyan kişiler vardır.

Bu nokta çok endişe vericidir. Çünkü aylardır gözaltında oldukları halde birtürlü mahkemeye çıkartılmayan Diyarbakır Belediye Başkanı Mehdi Zana'ya uygulanan işkence zaten ayyuka çıkmıştır. İşkencecilerin Zana'ya uyguladıkları vahşet sadece onun solcu bir kürt olmasına dayanıyordu. Soruyorlardı: "Türk müsün, Kürt müsün?" Her seferinde aldıkları cevap "Kürdüm" olunca artırıyorlardı işkenceyi.

Üstelik söz konusu kişi, solculuğunun yanı sıra kürttür ve kürt halkının ulusal demokratik mücadelesinde de yer almıştır.

Bu olay, solcu düşmanlığı yanı sıra Cunta'nın Kürt halkının da acımasız düşmanı olduğunu ortaya koymakta, onun şöven-milliyetçi gaddarlığını sergilemektedir.

Cunta gözü dönmüşcesine insan öldürmektedir: Resmi idamlarla, "operasyon" adı altında sürek avlarıyla ve işkencelerle...Cunta'nın gözünü kan bürümüştür. Çok kan akıtan despotların akıttıkları kanda boğuldukları, tarihin örneğini pek sık verdiği olgulardandır. İşkenceci Yunan Cunta'sının akibeti, tüm canlılığıyla dünya halklarının ve halkımızın hatırındadır. Üstelik yerli Cunta'nın uyguladığı işkencelerin ve akıttığı kanın boyutları ve miktarı, daha 4 ay dolmadan Albaylar Cunta'sının 7 yıldaki gaddarlığını kat kat aşmıştır.

Cunta bir yandan "demokrasiyi rayına oturtma" masallarıyla kitleleri oyalarken, bir yandan da koyu bir devlet terörüyle, solcular başta olmak üzere halkın öncülerini ezmek, böylece yığınların anti-faşist mücadelesini bastırmak istemektedir. Ama bütün gaddarlığı boşunadır. Halkların haklı mücadelelerini bastırmağa hiç bir despotun gücü yetmemiştir. Cunta'nın vahşeti onun sonunu daha da yakınlaştıracaktır. Ve despotlar akıttıkları kanda boğulacaklardır.

KÜÇÜK BURJUVA UMUTSUZLUĞUNA PAYDOS

"Anarşi" durmuş değil! "Sol" maskeli macera sürüyor. Azalmış, daralmış kendine güvenini ve bir çok olanağını yitirmiş olsa bile yer yer uç veriyor. Umutsuzluğunu bu şekilde açığa vuruyor. Hesaplarını, "bu dönemde parsayı vurabilirsem geleceğim garanti olacaktır" mantığına göre kuruyor. Yanılıyor.

Yanılgısı askeri yönetimin azgın saldırısı karşısında başarısız kalacağı için değil, faşizme karşı mücadelenin teorik gerçeklerini bile gereksiz bulmaya başladığı içindir. Kitleler "suskun" ve "bekliyor"! Onlara beklenmiyeceğini göstermenin yolu olarak da beklememeyi görüyor.

Beklenecek olan elbet Cunta'nın "ne yapacağı" değildir, çünkü bu bellidir. Beklenmesi gereken, kitlelerin ilk dönem şaşkınlığından kurtulmasını sağlayacak yığın çalışmaları ve bunların sonuçlarıdır. Bu sonuç demokratik hareketin potansiyel gücünün beklenmedik ölçüde artması, yaygınlaşması ve sosyal muhalefet ordusuna dönüşmesi şeklindedir.

Beklemekle de oluşmuyacaktır. Yeni dönemin yöntem ve araçlarını en verimli biçimde kullanmasını bilen öncü siyasal güçlerin çabalarıyla oluşacaktır. İki ayağı bir papuçta olan askeri yönetimin ve gerici güçlerin çaresizlikleriyle oluşacaktır. Ne ki, bütün emeklerin boşa gitmesi, en azından umulan sürede sonuç vermesi, perspektifin doğru kavranmasına bağlıdır.

Askeri faşist Cunta'ya ve tekellerin güncel proğramına karşı mücadele de, ilk hedef, gasbedilen demokratik hak ve özgürlüklerin geri alınmasıdır. Sınırı değil ama hedeflerinin öncelik taşıyanı budur. Çürümüş, yozlaşmış, işlerliğini yitirmiş kurumlarıyla değil ama, sırf emekçi sınıflara hareket kolaylığı sağladığı için gasbedilen olanakları ile geri alınacak bir dönem vardır. Yaşadığımız sosyal fırtınanın emekçi sınıflar açısından en az kayıpla -tabii bu arada en yüksek kazançla- atlatılması için en geniş muhalefeti üstünde taşıyacak bir çizgiye, bir karşı çıkış zeminine gerek vardır.

Şunu akıldan çıkaran yanılır: işçi sınıfının "tümünün" eğilimlerini kazanan muhalefet, tüm anti-faşist muhalefeti yaratma şansına sahip olabilir. Bu "en geniş birlik" mücadelesidir. Bu demokrasi safları içinde hangi eğilimde olduğuna bakılmaksızın, bütün işçileri, ilk elden "hakları korumak" çizgisinde toplayacak ölçüde esnek bir strateji olacaktır. En "uç muhalefet" güçleri bile ancak bu zeminde gelecek için soluk biriktirme olanağına sahiptir. Dar maceracı grupların, ellerindeki son kalıntıları da bir intihar çizgisinde harcamaları, halkın bu olanağını belki kısıtlamıyacaktır ama askeri yönetimin olanaklarını genişletecektir. "Sol" etiketli terörizmi biz onaylamıyoruz bu bir şeydir, ama burjuvazi açıktan onaylıyor ki bu çok şeydir. Bireysel terörizm şimdi artık faşizmin elinde bir propaganda ve ikna silahıdır. Faşist şiddetin mezesidir, demagojik malzemesidir.

"Sol" maceracılık "yeni" dönemin niteliğini kavrayamadığı, mücadelenin sonsuz derecede zengin biçimlerine yatkın olmadığı, tek düze düşündüğü, herşeyin dün olduğu gibi yerli yerinde kaldığını zannetiği için yanılmaktadır. Yanılgısı yenilgisidir.

İŞÇİ SINIFINA AÇIK SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

Faşist Cunta'nın en belirgin niteliği işçi düşmanı olması. Geldiği gün grev çadırlarını süngü zoruyla dağıtan Cunta, o günden bu yana işçi sınıfını boy hedefi yapan uygulamalardan hiç geri durmuyor. Üstelik Cunta işçi aleyhtarı girişimlerinde asgari bir kamuflaja ve demagojiye gerek görmüyor. Saldırılarını açıkça yapıyor. Tekelci burjuvazinin, kazanılmış işçi haklarını yoketmeyi hedefleyen taleplerini pervasızca uygulamaya koyuyor. Hatta kimi zaman, kıraldan daha kıralcı kesilip tekelci burjuvazinin talep etmekten çekindiği sınırlara kadar vardırıyor saldırılarını. Öyle ki parababalarının en gözü dönmüş kesimlerinin sözcüsü Tercüman gazetesi bile, gaspedilen bazı işçi haklarını aşırı bularak, işçileri savunmak zorunluluğunu duyuyor!

İşte Cunta'nın işçi haklarını budayan son girişimlerinden bazı örnekler:

GELİR VERGİSİ İNDİRİMİNDEN YARARLANDIRMAMA

Gelir vergisinde yeni yapılan düzenlemeler sonucu ücretlerde meydana gelecek artışlardan, toplu sözleşmesini darbe öncesinde yapmış olan işçiler yararlandırılmayacaklar. Cunta'nın almış olduğu keyfi bir kararla bu farklar patron tarafından kesilip Merkez Bankasındaki bir fonda biriktirilecek. Bu farkların daha sonra ne yapılacağı belli değil. Yapılan bir açıklamaya göre farklar toplu sözleşme bitiminden sonra taksitle ödenecek. Tabi bu ödemeler yeni toplu sözleşmelerdeki ücret artışlarının düşük tutulmasında bir faktör olarak kullanılacak. Ayrıca Merkez Bankası fonunda tutulacak gaspedilmiş işçi haklarının tekelci parababalarına kredi olarak peşkeş çekilmesi de cabası!

ASGARİ ÜCRET

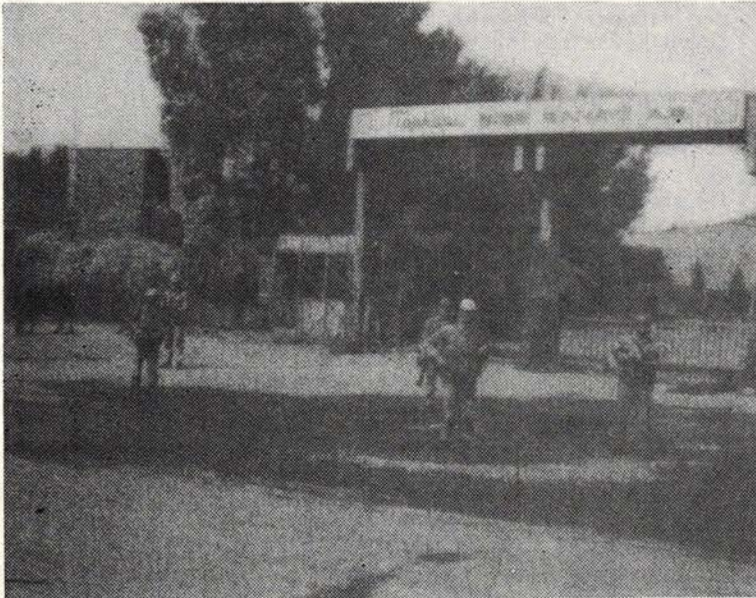
Yıllık enflasyon oranının üç haneli sayılara ulaştığı -yani %100'ü aştığı- ülkemizde sabit bir asgari ücret belirlemenin saçmalığı ortadadır. Çünkü asgari ücret bir yıla varmadan yarı yarıya düşmektedir. Böyleyken Cunta asgari ücrette yeni düzenlemelere bir türlü yanaşmamaktadır. Çünkü, Cunta İMF'nin dayattığı düşük ücret politikasını uygulamaktadır.

Kaldı ki asgari ücret yeniden tesbit edilse bile bu, hem enflasyonun sebep olduğu reel ücret düşüşlerini karşılamaktan uzak olacaktır, hem de daha şimdiden bu artışlar sonucu işçilerin eline geçecek ilave miktarların verilmemesi ve Merkez Bankasındaki bir fonda biriktirilmesi planlanmaktadır.

SSK'DAKİ UYGULAMALAR

Patronların kesinti paylarını ödememeleri ve fonlarının kredi şeklinde burjuvaziye peşkeş çekilmesi nedeniyle güya zor durumdaymış gibi gösterilen SSK'nın ödeme gücünün artırılması için yine işçilerin cebine el atılmaktadır. İlaç fiyatlarının bir bölümüyle, hastane bedellerinin bir bölümü işçiden kesilmek istenmektedir. İşçiden kesilen sigorta payının yükseltilmesi ve işçi emekli aylığının tespitine esas olan mevzuatın değiştirilip zaten komik derecede düşük olan emekli aylıklarının daha da düşürülmesi, işçilere planlanan saldırılar arasındadır.

Kazanılmış işçi haklarını gaspetmeye yönelik bu uygulamaları faşist Cunta'nın işçi düşmanı karakterini gözler önüne sermektedir. İşçi sınıfımızın tarihi, kazanılmış işçi haklarına uzanan ellerin kırılacağını gösteren şanlı mücadele örneklerine sahiptir. Cunta'nın işçi düşmanlığı aynı zamanda onun akibetini de belirleyecektir.

ZAMLAR ve CUNTA

Faşist Cunta "Cumhuriyeti kollama, koruma ve demokrasiyi rayına oturtma" yalanları ile emekçileri kandıracağını sanıyor. 80 bin işçinin, çocuklarına bir dilim ekmek daha yedirebilmek için patronlara karşı sürdürdükleri haklı grevleri süngü zoru ile yasaklayan cuntanın kimi kolladığını grevci işçiler çok iyi biliyorlar. Sayıları yarım milyona yaklaşan grevci işçilerin aile fertleri ile beraber milyonlarca emekçi yığınları da cuntanın Cumhuriyeti kollama adı altında aslında Vehbi Koç'u, Sakıp Sabancı'yı, D.Yaşar'ı, kısacası tekelci sermayeyi koruyup kolladığını çok iyi biliyorlar.

Cunta iktidara gelişinin daha 4. gününde benzine, çimentoya, tüp gaza, demire son yılların en büyük zammını yaptı. Akaryakıt zammı bütün tüketim mallarına ve ulaşıma yansıdı. Zamdan bir gün önce 15 TL otobüse ve minibüse ödeyerek işine gidip gelen emekçi, zamdan bir gün sonra 30 TL yol masrafı ödemek zorunda kaldı. 20 TL'ya satılan ıspanak 60 TL'ye fırlayarak tam üç misli pahalandı. Cuntadan önce 49 TL'lik kuru fasulye şimdi 85 TL'ye satılıyor. Ve 6 TL'lik yumurta 15 TL'ye çıktı. 4000 TL'ye satılan düşük kaliteli linyit kömürünü cunta 9000 TL'ye çıkardı. 220 TL'ye satılan kıyma şimdi 340 TL'ye satılıyor. 12 Eylül'den önce gecekondusunun bir metrekarelik penceresine cam takmak için 320 TL ödeyen bir emekçi şimdi çocukları yaramazlık yaparken kazara camı kırsalar tam 985 TL ödemek zorundadır. Ve yoksul halkımız başka bir şey bulamadığı için sofrasından eksik etmediği bulgurun kilosunu 12 Eylül'den önce 26 TL'ye satın alırken şimdi 57 TL'ye satın almak zorundadır. Beyaz peynirin kilosu 12 Eylül'den önce 220 TL idi. Şimdi 315 TL'ye satılıyor. Kaşar peyniri 350 TL idi, şimdi 550 TL'ye satılıyor. 880 gramlık yoğurt 40 TL'den 75 TL'ye çıktı.

Dar gelirli emekçilerin hiç sahip olamıyacağı buz dolabı, çamaşır makinası, bütan gaz fırını, televizyon vb. gibi dayanıklı tüketim mallarının fiyat artışları ise şöyle:

	12 Eylül öncesi	12 Eylül sonrası
Buz dolabı	38000	53000
Çamaşır makinası	38000	45000
Bütan gaz fırını	19000	27000

Bu rakamlara bakan emekçiler, cuntanın sermayeyi nasıl koruyup kolladığını ve demokrasi yerine sermayenin çıkarlarını nasıl rayına oturttuğunu görüyorlar. Hem de cuntanın bin türlü yalan, demagoji ve sahtekârlığına rağmen bunu rahatça kavrıyorlar.

Cunta hayatı yüzde üçyüz pahalılandırdı. Bu yüzde üçyüz fark emekçilerin cebinden çıkıp parababalarının kesesine ve kasasına giriyor. Emekçi yığınlar

(devamı 7. sayfada)

(baştarafı 6. sayfada)

ZAMLAR VE CUNTA...

bunun farkındadırlar. Çünkü dayanılmaz hayat pahalılığı karşısında tencerelerindeki bulgurun ve makarnanın her gün biraz daha azaldığını, sofralarındaki ekmek diliminin giderek daha küçülüp inceldiğini görüyorlar.

12 Eylül'den önce grevdeki işçiler geçinebilmek için yevmiyelerine brüt 400 TL zam istiyorlardı. Patronlar ise brüt 150 TL vermeye razı oldular. Ancak 12 Eylül'den sonra cunta grevleri yasakladı, işçilerin yevmiyelerine brüt 70 TL zam yapıldığını ilân edip böylece patronlardan daha çok patron yanlısı olduğunu ortaya koydu.

Eti, sütü, tereyağını, yumurtayı unutan, beyaz peyniri haftada bir defa bile zor yiyebilen, hasta çocuğuna bir kilo portakal alamayan yoksul halkımız karnını ancak ekmekle doyurup beslemeye çalışıyor. Şimdi cunta yoksul halkımızın ekmeğine de göz koydu. 7,5 liralık ekmeği 15 liraya çıkartıyor. Bu arada kilosu 35 liraya satılan şekeri 70 liraya çıkardı. Yavan ekmek lokması boğazında kalmasın diye lokmasının üzerine bir yudum çay içen emekçilere bir bardak çayı çok görüyor. Ve emekçilere şöyle diyor: "Günde bir ekmek yeme yarım ekmek sana yeter. Çay yerine de sıcak su iç.Ekmeğin yarısını yiyeceksiniz,şekeri hiç kullanmıyacaksınız. Elinizdeki yarım ekmekle çayda kullandığınız şekerleri toplayıp dışarıya satacağım. Dışardan aldığım paraları banka kredisi diye Vehbi Koç'a, Sabancı'ya, cümle âlem sermaye sahiplerine vereceğim!"

Çünkü cuntanın iktidara gelmesi için ona yardımcı olan emperyalizmin uluslararası finans örgütü İMF böyle istiyor!

Ama halkımız ne İMF'nin, ne tekelci sermayenin, ne de onların kuklası cuntanın isteklerine boyun eğmeyecek. Boğazındaki bir dilim ekmeğine ve özgürlüklerine göz dikenlere hak ettikleri cevabı vermesini bilecektir...

SIRA ASGARİ ÜCRETE GELİNCE

Vergi kanunları, işçi haklarını sınırlayan kanunlar yağmur gibi yağıyor. Çalışanları hoşnut edecek her hangi bir kanun yada kararname henüz gündeme gelmedi. Bu doğaldır, çünkü faşist yönetimin işi çalışanları değil, sermayeyi huzura kavuşturmaktır.Ama, asgari ücret sorunu da kaçamıyacakları bir gündem maddesidir ve bunu, istek değil, hayatın zorlaması yönetimin önüne sürmektedir.

Asgari ücret sorunu iki bakanı bıçak sırtında tutuyor. Sadık Şide ve Turan Esener...Bu bakanlar asgari ücreti gündeme getirmekle yükümlü olan bakanlar. Ama işleri bir hayli zor. Çünkü, bir yandan Özal'ın planına yardımcı olsunlar diye bakan yapılmışlar, öte yandan bakan oldukları için işçilerin talepleriyle yüz yüzedirler ve biri TÜRK-İŞ genel sekreteri sıfatını sürdürürken, öteki "idealist" bir kişi olduğunu sürekli yinelemekte "işçi haklarını koruyamazsa gideceğini" ima etmektedir.

Bu düğümü asgari ücret sorunu çözecektir.

Son kanunlar asgari ücret sorununu kilit bir sorun haline getirdi. Asgari ücretin artışı kıdem tazminatı tavanını yukarıya çıkaracak, vergiden muaf tutulduğunda işçi ücretlerinde izafi bir artışa yol açacak, hazine gelirlerinde de nisbi bir azalmaya neden olacak. Tüketimin olmasa bile talebin artması ise caba! Eğer hükümetin "vergi azalışından doğan gelir artışlarını bloke etmek" düşüncesi gerçekleşmese, "işçilerin açlığı, emekçilerin sefaleti" üzerine kurulan Özal Doktrini yara alacak!

Özal grubu umursamazlıkla, genel olarak hükümet geciktirmekle, bıçak sırtındaki iki bakan ise her iki tarafa da "mavi boncuk" dağıtmakla meselenin altından kalkmaya çalışıyorlar. Ama işçi sınıfı sabırsız.

Asgari ücreti "günün koşullarına" göre yeniden belirleme kavramı da bulanık. Bu kavram bir işçi için belki 15 bin liradır ama hükümet için, tekeller için,7-8 bin lirayı geçmemektedir. Asgari ücretin tesbiti eğer bir oldu bittiye getirilmez ve "milletin diline dolanırsa" tartışma büyüyebilir, çözüm "zorlaşabilir". Bu arada bazı bakanların kabineye "ters düşmesi" ve "yolcu" edilmeleri de gündeme gelebilir!

Asgari ücret sorunu acil çözüm bekliyor. Bu çözümü cuntadan ve onun "sivil" hükümetinden beklemek boşunadır. Asgari ücret işçi sınıfının yaşama hakkıdır. 5400 lira komik bir rakamdır ve gerçekçi bir yanı yoktur. Sömürüyü asgari ücretin düşüklüğü üzerinde güçlendirmek isteyen teleci yabanilik tahammül sınırını aşmıştır.

İşçiler, asgari ücretin en az üç katına çıkarılmasını istiyorlar. Ve yarın değil, bugün istiyorlar!

İşçi sınıfının bu talebi dünyayı pespembe görenlere "hanyayı ve konyayı" öğretecektir. Asgari ücret meselesi hiçbir zaman bu ölçüde "iki yüzü keskin bir bıçak" olmamıştı!

Bakalım kimi biçecek!

Rahmi Koç, Korgeneral Halit Toroslu'ya, Hava Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı için 8 milyon liralık bağış çekini verdi. Korg. Toroslu da Koç'a Vakfın plâketini verdi.

Tekelci Burjuvazinin Şükran Borcu

4 Aralık 1980 tarihli Tercüman'da yayınlandı. İstanbul'da "iş çevreleri silahlı kuvvetler vakıflarına büyük bağışlar yapmağa" başlamışlar. Tekelci firmalardan birisi 15, diğeri 10 milyon bağışlamış. Gerçi TL.nin hızla aşındığı günümüz Türkiye'sinde bu meblağlar pek büyük sayılmaz. Bir savaş uçağının fiyatı milyarın üstündeyken 10-15 milyonun ne kıymet-i harbiyesi olabilir ki?

Aslında önemli olan bağışların miktarından çok anlamı. Gerçi burjuvazinin propagandası açısından bu miktarlar da az sayılmaz. Bir kere miktarlar sırf sayı olarak geçmiştekilerinden bir hayli büyüktür. Daha da önemlisi ağız dolduran söylenişiyle bu milyonlar, dar ve sabit gelirli yığınlar için yine de *büyüklük* ifade ederler. Tekelci firmalar sırf bu bakımdan, yani kendi reklamları açısından bile kârlı bir yatırım yapmış sayılırlar.

Tabii parababalarının bu kadar "hamiyet perver" kesilmelerinin esas nedeni çok daha başkadır.Onlar her şeyden önce Cunta'ya şükran borçlarını ödemektedirler. Çünkü Cunta gelir gelmez grevi yasaklamış,ücret artışlarını ise %70 le sınırlamıştır.Oysa patronlar süregiden toplu sözleşme görüşmelerinde bunun iki mislini vermeye çoktan razı olmuşlardı.Asgari ücretten çalışan bir işçi için bile bunun somut anlamı, beher işçi için, gün başına 125 TL'nin patronun cebinde kalması demektir. Bunun yıllık tutarı ise, 1000 işçisi olan bir firma için 45 milyon TL, 10 bin işçisi olan bir firma içinse 450 milyon TL'dir! 15 milyon bağış yapan Sabancı ailesinin sahibi olduğu işyerlerindeki işçi sayısının 10 binin çok üstünde olduğu da bilinmektedir. Görülüyor ki bağışlar, Cunta'nın patronlara sağladığı ilâve kârın yanında devede kulak kalmaktadır! Yani büyük patronlar, hem kendi reklamlarını yapıp hem de şükranlarını sunarlarken hiç bonkör davranmamışlardır. İri boy "milyon" edebiyatına rağmen gerçek budur.

Bir de meselenin parayla ölçülemiyecek yanı vardır. Cunta işçi sınıfının tüm alanlardaki mücadelesine, özellikle iktidar mücadelesine ket vurmuştur. Tekelci burjuvazi için esas önemli -ve de kat kat değerli- olan budur. Bağışların esas anlamı da buradadır. Yani şükran borcu olarak verilen bağışlar aynı zamanda Cunta'nın bu paha biçilmez "hizmet"inin karşılığıdır. Burjuvazi bu bağışlarla Cunta'ya, *bu yolda devam et, işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtından sopayı eksik etme, bizim vurguna dayalı düzenimizi koru, biz de karşılığını verelim* demeye getirmektedir.

MİLİTARİST ŞEFLER ULUSAL DEMOKRATİK HAREKETİ YILDIRAMAYACAKTIR

Türkiye'deki askeri faşist cuntanın başlıca boy hedeflerinden birisi de hiç kuşkusuz Kürt halkı ve özellikle onun politikleşmiş ulusal demokratik örgütlü güçleridir.

Türkiye'deki askeri şefler ve onların emperyalist akıl hocaları, Kürt ulusal demokratik hareketinin ve Kürt halkının dinamiklerinin emperyalist ve tekelci çıkarlar için ne denli bir tehlike oluşturduğunu bilmektedirler.

Bu nedenle, generaller, bir yandan zaten yürürlükte olan sıkıyönetimi,Kürt halkına karşı daha şiddetli bir sindirme mekanizması olarak kullanırlarken, öte yandan ele geçirebildikleri politik kadroları da işkencelerden geçirmek ve mahkemelerde ağır cezalara çarptırarak gözdağı vermek hazırlığı içindedirler.

Fakat bu politika, faşist cuntanın Kürt ulusal demokratik hareketine karşı takındığı tutumun tek boyutu değildir. Bu şiddetli baskının yanısıra, militarist şefler binbir demagojiyle kendilerini Kürtlerin "hemşehrisi" olarak ilan etmekten hiç utanç duymamaktadırlar.

Kürt halkına karşı gözdağı vermek için son yıllar da Doğu Anadolu'da üst üste askeri manevralar düzenleyen ve bu manevralara bizzat gidip orada nutuk atarak "bölücülerin başlarının ezileceğinden" söz eden aynı generaller,askeri manevralarına 12 Eylül'den sonra da devam etmişlerdir. Bölgedeki askeri yığınaklar yeni araç ve gereçlerle tahkim edilmektedir. Kürt düşmanı Saddüm rejimi ile gizli-açık pazarlıklar ve ittifaklar yapılmaktadır. Militaristlerin Kürt düşmanlığı o raddeye varmıştır ki, Suriye tarafına geçen bir grup Kürdü izleyen Türk askerlerinin Suriye sınırını ihlal ederek Suriye içindeki bir köye kadar gidip, oraya baskın yapıp, yedi kişiyi öldürdükleri bir İsveç gazetesi tarafından açıklanmıştır.

Bu konuda kendisine soru yöneltilen Mardin valisi ise durumu inkar edememiş, sade, ce "böyle söylentiler var, tahkik ediyoruz" diyerek, gerçekte bu olayı ikrar etmiştir.

Ama bilinmelidir ki korkunun ecele faydası yoktur. Hiçbir gücün, Kürt ulusal demokratik hareketini ezmeye,Kürt halkını bu mücadeleden alıkoymaya gücü yetmeyecektir.

DDKD DAVASI BAŞLADI

Aralarında bazı Devrimci Demokratik Kültür Derneği yöneticilirenin ve bir kısım üyelerinin bulunduğu iddia edilen 67 kişi hakkında Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından açılan davaya geçtiğimiz ay içinde başlandı.

Askeri savcı, sanıklardan bir kısmını Dernekler Kanununa muhalefetle, bir kısmını TCK 142ci maddesine aykırı davranmakla, itham etmekte, gene iddianamesinde birkaç sanığı da cinayetle suçlamaya çalışmaktadır.

Bilindiği gibi DDKD üyelerinin önemli bir çoğunluğunu gençlik kesiminin oluşturduğu demokratik bir kitle örgütüdür. Gençlik örgütü olmasının ötesinde, aynı zamanda bir kültür kuruluşudur.

Askeri savcının hazırladığı iddianame düzmece ve yakıştırmadır. Delilsiz, tanıksız suçlamalardan ve yakıştırmalardan kalkarak, bu dosyaya dahil edilen sanıklar faşist cuntanın ulusal demokratik harekete yönelik hesaplarına ve gerici-şoven propagandalarına kurban edilmek istenmektedir. Sanıkların bir kısmı DDKD isimli yasal ve demokratik örgütte görev almaktan ve yasal ya da kültürel haklarını kullanmaktan başka bir "suç" işlememişlerdir. Diğer büyük çoğunluğunun ise DDKD'nin üyesi bile olduğu ispat edilememiştir. Böylece, DDKD davası, Türkiye burjuva hukuk tarihine geçecek yeni bir düzmece davadan başka birşey değildir.

SSCB yardımları ve Türkiye

Sovyetler Birliği ağır sanayi bakan yardımcısı Türkiye'ye gelip gitti. Türkiye'nin yarım kalmış bazı yatırımlarının tamamlanması ve bazı tesislerin kapasitelerinin artırılması ziyaretin amacını oluşturmaktaydı. Ekonomik işbirliği kapsamına giren Çorum Sınai Tesisler Teçhizat fabrikası, Kütahya Tav Fırınları İmalat Fabrikası,Yozgat Döküm Dövme fabrikası, Çankırı Ağır Proje Pres fabrikası için Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yapacağı yardımlar üzerinde görüşmeler oldu. Türkiye'den bir heyetin Moskova'yı ziyaretiyle bu alandaki işbirliği konusunda daha ileri adımlara tanık olacağız.

Türkiye'nin Batı'ya bağlı ekonomisinin nefesi tükenmiştir.Batı, Türkiye'ye karşı politikalarını bu tükenmişlik üzerine yeniden inşa etmenin çabaları içindedir.

Halka karşı hiç bir sorumluluk duymayan askeri yönetimi bu yeni amaçları için elverişli bulmaktadır.

Türkiye elini kaptırdıktan sonra kolunu kurtaramayacak hale gelmiştir. NATO'nun ve özellikle ABD'nin Orta Doğu' da yeni dengeler oluşturma hesapları Türkiye'yi bu zor durumunda yakalamıştır.

Askeri yönetimin ve bu karanlık dönem bürokrasisinin (Ulusu Hükümeti) "eli mahkûm"! Politikasının ekseni, tekelleri güçlendirmek ve NATO içinde yeni görevler yüklemektir. Nato'ya teslimiyet onu ulusal çıkarları bir yana bırakmaya, ABD'nin hesaplarına boyun eğmeye zorluyor. Ama öbür yandan Batı'nın kucağında "son Türk devleti" hayati yatırımlarına bile kaynak bulamayıp zayıflıyor!Sovyetler Birliği'nin yapacağı yardımlara "umut" gözüyle bakmasının sebebi budur.

Bu noktada bizim de bir çift sözümüz olacak. Mecbursunuz! Kapitalizmin, Amerikancılığın kaderi budur.Sosyalizme küfredecek, sosyalistlerin kanını içmek için birbirinizle yarışacaksınız ama sosyalizmin gücü ve etkisi karşısında da böyle büküleceksiniz işte. Sizin bu kaderinize Lenin dikkatimizi altmış yıl önce çekmişti.

"Kendinizi asacağınız ipi bizden alacaksınız".

Mahkûmiyetiniz budur!

POLONYA'DA NELER OLUYOR

Emperyalizm Polonya'da olup bitenleri büyük bir ilgiyle "izliyor". "İzliyor" sözün gelimi! Polonya'daki gelişmelerden kendi kaçınılmaz sonunu geciktirmek için parsa toplamaya kalkıyor. Polonya'daki sosyalist uygulamayı köstekleme ve başarısız göstermek için olanca imkânlarını seferber ediyor. Emperyalist mihrakların sosyalizme yönelttikleri ideolojik saldırı, karşı devrimci güçleri besleyip, her şekilde desteklemeleriyle iç içe sürüyor.

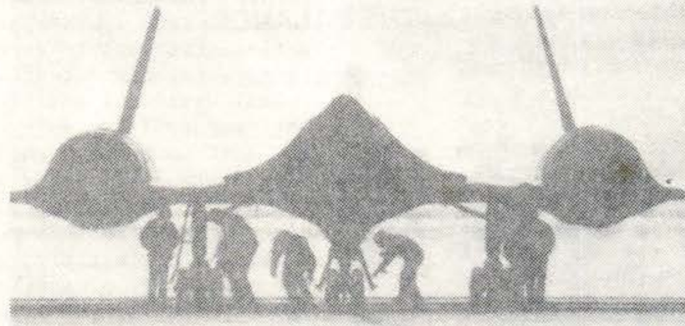
Polonya olaylarını "sosyalizmin tutarsızlığı"nın kanıtı olarak görüp, göstermeye çalışan emperyalizm çok aldanıyor. Çünkü söz konusu olanın sosyalizmin başarısızlığı değil, sosyalist uygulamada meydana çıkan problemler ve bunların çözümü için sürdürülen çabalar olduğunu tüm dünya görüyor. Şu anda aklı başında olan hiç kimse iddia edemez ki, Polonya işçileri sosyalizmin tutmadığını görmekte ve yeniden kapitalizme dönülmesini istemektedir.

Kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını yaşıyoruz. Ve bu yolun dümdüz, dönemeçsiz olmadığını biliyoruz. Emperyalizmin alabildiğine gericileştiği ve sosyalist sistemi kuşatmak, etkisiz kılmak için tüm silahlarını seferber ettiği bir dünyada, bir tarım ülkesinden sosyalist bir ekonomiye geçmenin ve bu düzeni yerleştirip sağlamlaştırmanın zorluklarını biliyoruz. Bu konunun "35 yıldır uygulanan bir sistem, oturacaksa çoktan otururdu!" şeklindeki basitlemelerle çözümlenemiyeceği aşikardır. Hele tarım %80 küçük toprak sahipliğini barındırırsa ve katolik kilisenin bulunduğu bir ülkede sosyalist uygulamanın problemlerle, engellerle karşılaşmıyacağını beklemek, tarihsel gelişmenin diyalektiğini kavramamak demektir.

Polonya'da demokratik halk iktidarının kuruluşunda tayin edici rol oynayan işçi sınıfı ve onun önderi Polonya Birleşik İşçi Partisi, Polonya'nın karşıkarşıya bulunduğu problemlerin üstesinden gelebilecek güce, potansiyele ve azme sahiptir.

Ve kimse hatırdan çıkarmamalıdır ki, Polonya işçi sınıfı ve halkı emperyalizmin yoğunlaşan saldırıları karşısında yalnız değildir ve yalnız kalmayacaktır.

İleri kapitalist ülkelerde ekonomik kriz -1-

Kapitalizmin sürekli gelişen, derinleşen bunalımı son zamanlarda iyiden iyiye belirginleşiyor. Sistemin yapısal çelişkileri ve kapitalist ülkeler arasında kaçınılmaz rekabet, dünya ekonomisindeki en ufak gelişmelerden etkileniyor. Hammadde ve özellikle petrol fiyatlarında her artış kapitalist ekonomileri biraz daha sıkıştırıyor, çelişkileri daha da su yüzüne çıkarıyor. Boyutları artan sorunlar-maliyetlerin yükselmesi, ihracatta azalma, dış ödemeler dengesinde bozulma, vb...-enflasyonu körüklüyor, bu da getirdiği sonuçlarla başlı başına en büyük sorun oluyor. Öte yandan enflasyonla mücadele adına alınan "tedbir"ler ekonomide durgunluğa yaygın işsizliğe (Batılı kapitalist ülkelerde işsiz sayısı 23 milyondu. Bu yıl 26 milyonu bulması bekleniyor!) Ve tüm dünya halklarına (örnek) gösterilen toplumlarda nisbi yoksullaşmaya yol açıyor.

Bu durum bütün belirgin özellikleriyle ABD, F.Almanya, İngiltere başta olmak üzere tüm sanayileşmiş kapitalist ekonomilerde gözlenmektedir. Bu yazıda ABD ekonomisinin içinde bulunduğu güç durumu sergilemeye çalışacağız. İlerideki sayılarımızda F.Almanya ile İngiltere ve diğer AET ülkelerini ele alacağız.

ABD'DE ÜRETİM DÜŞÜKLÜĞÜ ve İŞSİZLİK

ABD ekonomisi yüzde 20'ye varan enflasyonla, teknolojik gerilik ve üretim düşüklüğü ile, dış pazarlarda rekabet güçlükleriyle cebelleşmekte. Sanayi üretiminin toplam hacminde yüzde 15 düşüş görülüyor. (Ama silah üretiminde yüzde 10 artış var!) Önemli üretim alanlarında tasfiyeye uğrayan büyüklü küçüklü işletme sayısı gittikçe artıyor. ABD'nin dillere destan otomobil sanayii, daha ileri teknoloji kullanarak maliyet ve fiyatları düşüren Japonya'nın rekabeti karşısında nerdeyse tam bir çöküntüye uğramış durumda.

Halen 6 milyonu aşan işsiz sayısı çığ gibi büyüyor. 1980 yılının sadece Mart-Haziran ayları arasında (üç ayda) bir milyon işçi kapının önüne konuldu. Carter yönetimi, işsizlikle mücadele için hükümetçe özel olarak yaratılan iş alanlarını da "enflasyonla mücadele" adına daralttı. 1981 bütçesinde bu türlü işlerin sayısı 720 binden 400 bine düşürüldü.

Bu arada Amerikan halkının gerçek gelirlerinde önemli düşüşler görülüyor. 1972'den 1980'nin ilk yarısına kadar özel sektörde çalışan işçilerin haftalık gerçek ücretleri yüzde 20 oranında geriledi. Bunun yüzde 10'u 1979 yılı sonundan bu yana geçen süreye ait. İşsizliğin giderek artmasıyla aile gelirlerinde mutlak azalma gittikçe hızlanıyor.

Bugün ABD nüfusunun dörtte biri, 50 milyon insan, kendi gayreti ve kazancıyla doğru dürüst beslenmekten âciz. Nüfusun dörtte biri resmî sadaka ile yaşıyor. Muhtaç olduğu temel beslenme maddelerini hükümetten bedava ya da yarı fiyata alarak anca hayatını sürdürebiliyor. Yeni "enflasyonla mücadele" programında bunun da kısıtlanması öngörülüyor!

EKONOMİNİN ASKERLEŞTİRİLMESİ

Amerikan halkının satın alma gücünün böylece hiç görülmemiş ölçüde düşmesi, kârdan başka birşey düşünmeyen büyük tekellerin üretimi kısmaya, bazı iş alanlarını tasfiyeye ve dış ülkelere sermaye yatırımlarını arttırma çareleri aramaya yöneltiyor. Bunun sonucu ise işsizliğin ve dolayısıyla gelirlerde gerilemenin sürmesi, giderek kronikleşmesi: tam bir kısır döngü!

Bu kısır döngünün bütün yükünü Amerikan halkı, emekçiler çekiyor. Kaymağını yiyen ise büyük silah tekelleri ve onların uyduları. Onların fâhiş kârları artmakta devam ediyor.

Carter'in Detant'ı yokuşa süren soğuk savaş politikası ile silahlanmaya -dolayısıyla silah tekellerinin kasalarını doldurmaya- harcanan para arasında sıkı bağlar var. 1978 yılı başındanberi silah üretimi, hem de gerçek fiyatlarda, yüzde 10 arttı. 1981 bütçesinde askeri harcamaların bir yüzde 5 daha artması öngörülüyor. Pentagonun 1981 mali yılı içinde silah sanayiine vereceği siparişlerin yekûnu 160 milyar doların üstünde. Bu rakam 1980 programındakinden 20 milyar daha fazla. Bu harcamaların 1985 yılına kadar artması da öngörülüyor. 1985'e kadar silah sanayiine 1 trilyon dolardan fazla para harcanmış olacak!

Bunlar, dört yıl önce yönetime geldiğinde Amerikan halkına askeri harcamalarda indirim yapacağını vaadeden Carter ekibinin programları. Yeni seçilen Başkan Reagan ise bütün seçim kampanyası boyunca askeri harcamaların "yetersizliği"nden söz edip duruyordu!

İşte ABD'nin NATO müttefiklerine dayatılan yeni yeni askeri harcamaların, Pershing ve Cruise-11 gibi yeni saldırı füzelerinin ve bunlara eşlik eden yaygaracı soğuk savaş politikalarının ardında hep bu olgu yatıyor. Yine bu olgu Amerikan ekonomisinin eskisine kıyasla da göze batarcasına askerileştirilmesi, askeri harcamalar ve silah üretiminin ABD'nin hemen tüm mali, teknik ve kalifiye işgücü, vb... kaynaklarını adeta ipotek altına almasıyla sonunda ABD ekonomisinde yukarıda çizilen acıklı tablonun ortaya çıkmasına neden oluyor.

Ekonominin gittikçe askerileştirilmesinin ağır baskısı altında daha başka faktörler de olumsuzlukları arttırmaktadır. ABD Emperyalizmi geri kalmış ülkeleri artık eskisi kadar rahatça ve dilediği gibi sömüremiyor. NATO üyesi kapitalist ülkelerdeki Amerikan çok-uluslu şirketlerinin yatırımlarında kazanç oranları kapitalist rekabet, vb... nedeniyle azalmaya yüztutmuştur. ABD ekonomisinin çeşitli hammadde ve özellikle petrol ürünleri ikmali eskisi gibi garantili ve ucuz olmaktan çıkmıştır. ABD emperyalizminin dış dünyadaki faaliyetlerinden sağladığı toplam net gelirde azalma

(devamı 11. sayfada)

YURT DIŞINDA CUNTAYA KARŞI TEPKİLER GELİŞİYOR

12 Eylül askeri darbesine karşı yurt dışındaki tepkiler, Cunta'yı dünya kamuoyunda teşhir ve tecrit etmek amacıyla geliştirilen güç ve eylem birlikleri giderek, güçlenmeye, ilkeli, programlı ve kalıcı bir nitelik almaya başlıyor. Darbeyi takip eden günlerde, cuntaya karşı gelişen tepkiler bazı örgütlerin bilinen dar grupçu eğilimleri ve Cunta'yı farklı değerlendirdikleri için çekimser kalmaları nedeniyle istenilen boyutlarda olmadı. Ama yine de bu doğrultuda küçümsenmiyecek adımlar atıldı:

- 12 Eylül günü darbenin duyulmasından kısa bir müddet sonra Alman Komünist Partisi DKP'nin Hamburg'ta düzenlediği protesto yürüyüşüne Türkiyeli ve Alman 1000'in üzerinde demokrat katıldı.

- Yine 12 Eylül günü hemen birbirleriyle irtibat kuran F.Almanya'daki çeşitli Türkiye'li ve Kürdistan'lı demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri Cunta'ya karşı yapılacak eylem imkanlarını ve şeklini görüştüler. Daha sonra bu örgütlerin 27 Eylül 1980 günü Köln'de düzenledikleri protesto yürüyüşüne binlerci kişi katıldı.Bu yürüyüşte Alman Komünist Partisi DKP'nin bir temsilcisi de konuşma yaptı.

- 18.10.1980 tarihinde yeniden bir araya gelen örgütler 22.11.1980 günü Frankfurt'ta ortak bir forum düzenleme kararı aldılar. Belirlenen günde Frankfurt'ta düzenlenen forumde örgüt temsilcileri Cunta'yı değişik yönleriyle değerlendiren konuşmalar yaptılar.

- Papaz Michael Höhn, Prof. Dr. Klaus Liebe-Harkort, işyeri temsilcisi Peter Heinrich, İşyeri Temsilcileri Başkanı Karl-Heinz Stommel ve SPD milletvekili Klaus Thüsing tarafından "Türkiye Demokratlarıyla Dayanışma Girişimi" adı altında bir komite oluşturuldu. Bu girişim'in çağrısı üzerine 30. 11.1980 tarihinde Duisburg'da bir araya gelen Gerçek Gazetesi Av. Day. komitesi. KKDK, DİB-FAK, FİDEF,KOMKAR, ve Kürt Halk Evi temsilcileri ortak eylem şekli imkânlarını tartıştılar. KOMKAR dışında diğer örgüt temsilcileri Girişimi sonuna kadar destekleyeceklerini belirttiler.

- Girişim 10.Ocak.1981 günü Bonn'da askeri darbeden sonra Türkiye'deki politik durum üzerine bir forum düzenledi.

- Bu arada F.Almanya'nın çeşitli kentlerinde yabancıların da katıldığı ve değişik Avrupa ülkesinden parlamenterlerin de desteğini gören Türkiye'deki tutuklama ve işkenceleri dünya kamuoyuna yansıtmayı amaçlayan açlık grevi başarıyla devam ediyor.

- Yine İsviçre'de çeşitli uluslardan yabancı işçiler, partiler, sendikalar ve yığın örgütlerinin katılımıyla Türkiye'nin İsviçre'deki demokratik ve anti-faşist güçleriyle dayanışma komitesi kuruldu.

- Bu arada İsviçre'de ki demokratik örgütler "Faşizme Karşı Geçici Direniş Komitesi"ni oluşturdular.

- Yunanistan'da partilerin, sendikaların ve diğer kitle örgütlerinin katılımıyla oluşan "Türkiye'nin Demokratik Halkıyla Dayanışma Komitesi" kuruldu.

Ülkemizdeki anti-demokratik gidişe dur demek,Cunta'nın gerçek yüzünü geniş emekçi kitleler nezdinde açığa çıkartıp, onu dünya demokratik kamuoyunda da yeterince tecrit edebilmek için demokratik safların biran önce en geniş örgütlülük çerçevesinde mücadeleye seferber edilmeleri şarttır. Bu mücadelede yurtdışındaki anti-faşist güçlere de önemli görevler düşmektedir.

Yurt dışındaki anti-faşist anti-emperyalist, anti-tekel ve anti-şovenist güçlerin gün geçirmeksizin bir araya gelmeleri, güçlerini ortak bir program etrafında merkezi olarak birleştirip, güçlü bir platform oluşturmaları ve faşizme karşı olan tüm güçleri çevrelerinde toplayarak Türkiye'deki anti-faşist mücadeleye destek olmaları artık kaçınılmaz hale gelmiştir.

Gerek Cunta'ya karşı yürütülecek mücadelenin kalıcı başarılar elde etmesi,gerekse yurt dışında yaşayan yüzbinlerce Türk ve Kürt emekçisinin ekonomik-demokratik hak ve kazanımlarının korunup, geliştirilmesi ancak *en geniş* anti-faşist güçlerin bir araya gelmesiyle mümkündür. En geniş anti-faşist güçlerin bir araya gelmesinin yolu da, hem anti-faşist mücadelede, hem de emekçilerin ekonomik-demokratik mücadelesinde sosyalistlerin *kollektif* öncülüğünün sağlanmasından geçmektedir.

PEMBE UFUKLAR KARANLIK GELECEK

Bundan on onbeş yıl önce Anadolunun özellikle kırsal bölgelerinden, karısını, kızını arkasında bırakarak, birkaç yıl içinde bir lokma ekmek, başını sokacak bir ev parası kazanıp kendi ülkesine, sevdiklerine dönmek için işçilerimiz nelere baş vurmadı ki! Dişin mi eksik koş dişçiye, yoksa Alaman gavuru seni almaz ha...! Ameliyatlık bir yerin mi var, sakın gösterme! Şekerin mi var; kanın mı bozuk başka birine yalvar. Bulamadın mı, bir tanıdığını götür. Olmadı mı, tercümana rüşvet ver. Pasaport mu geç kaldı, koş simsarlara! Paran mı yetmiyor, tarlanı, ineğini, keçini sat, çoluk çocuk bir tas ayrana hasret gider deme. Periler alemi Alamanyaya, İsviçre'ye, Hollanda'ya gidemezsin ha...!

Evet kardeşlerim, periler âlemi Avrupaya gelmek için nelere başvurmadık! Gencecik insanlardık, 20, 25 yaşları arasında. Bir tabiat kanunu olan karıkoca ilişkimizi bile sürdüremedik. Bunun sonucu olarak binlerce çocuk, yetim, binlerce kadın, erkek, dul kaldık. Binlercemizin hanası harap oldu. Kimilerimiz de tuttuk ailemizi buraya getirdik.Yemedik içmedik, para arttırdık.Ev yaptırdık, tarla aldık. Yaşlandık.Miyde ağrısına, zaturyaya kaldık. Çocuklarımız oldu, yarı Alaman. Biz onların, onlar bizim dilimizden anlamıyoruz. Baba evlat kültürlerimiz ayrı, gelenek ve göreneklerimiz ayrı. Alışamadık şu gâvur ellerine. Hey gidi pembe ufuklar, hey! Yedin bitirdin bizi. Memlekete mi getsek, netsek ki? Olmaz? Yıllarca emek pahasına aldığın evceğizinde oturamazsın, Türkiye tekelci burjuvazisi darda kalmış, o yüzden ülkemiz faşist generaller cuntasının baskısı altındadır. Yıllar yılı hayal ettiğin güzel evceğizinde gönül rahatlığıyla oturma olanağın olmadığı gibi,Avrupa emperyalizminin uyutmaca kültürüne yarı bulaşmış, doğru dürüst türkçe bilmeyen çocuklarını birlikte götürme olanağın da yoktur. Sen yaşlandın. Gerektiği gibi emperyalizme artı-değer verme gücün kalmadı. Bu nedenledir ki emperyalistler burada doğan çocuklar 18 yaşından sonra alman vatandaşı olup kalabilir diyor. Çünkü sana yaptığı gibi onların da taze enerjisine ihtiyacı var.Ama sana ihtiyacı kalmadı artık.Senin geleceğin karanlık. Hem burda, hem kendi ülkende.

Alman emperyalizminin yabancı düşmanlığının altındaki gerçek şu: senin artık işe yaramayacağını biliyor. Onun içindir ki, dilini kültürünü bilmediğin bu ülkeden RAUS olman gerekiyor, ve sana RAUS! diyor. Pembe ufuklar geride kaldı. Karanlık dehlizler seni bekliyor. Hem de 15 sene evvel olduğu gibi, karından kızından, oğlundan ayrılarak.

Bu yazıyı yazan üzülüyor, sen de üzülüyorsun, ama çaresizlik içindesin. Kardeşler, kurtuluşumuz kendi ülkemizde ve Sosyalizmdedir. Birlik olup faşist cuntayı başımızdan defedelim. Güneşli ülkemizde birlikte olmak için mücadele verelim. Gazetemize yazı gönder,şiir gönder. Ona abone ol, abone bul. Onun yaşaması senin için büyük önem taşır. Bu gerçeği hep birlikte öğreneceğiz, karanlık günler yolcusu kardeşlerim!

(baştarafı 1. sayfada)

DEMOKRATİK HAK VE...

nı gerçek yüzünü açık etmektedir.

Kısaca bir göz atarsak hemen görürüz ki, bugün Türkiye'de yasaklanmış demokratik hak ve özgürlükler tekelci burjuvazi ve onun müttefiki diğer egemen güçler için geçerli değildir. DİSK kapatılmış, patron yanlısı sarı sendikacıların sultası altında olmasına rağmen Türk-İş'in faaliyeti sınırlandırılmıştır, buna karşılık işveren sendikaları -hem de alenen politika yaparak- faaliyetlerini sürdürmektedirler. Yine sanayi ve ticaret odaları, borsaları ve bunların birlikleri için demokrasi bütünüyle geçerlidir.Hatta TÜSİAD gibi tekelci burjuvazinin en "kapsamlı" üst örgütü alabildiğine faaldır. Oysa çalışan geniş yığınların tüm mesleki yığın örgütleri yasaklanmış veya kapatılmıştır. Kısacası tekelci burjuvazi için var olan örgütlenme özgürlüğü, emekçi halk için -hatta orta tabakalar için- tamamiyle askıya alınmıştır.

Benzeri şekilde söz ve düşünce özgürlüğü sadece tekelci burjuvazi ve onların sözcüleri için geçerlidir. Bugün emekçi halkın çıkarları doğrultusunda en ufak ses çıkartılmasına asla müsaade edilmemektedir.

Tüm partilerin faaliyetlerinin dondurulmuş olması,tekelci burjuvazinin de siyaset yapmasını engellemesi değildir. Çünkü bugün bir AP'nin Süleyman Demirel yönetiminde, bir merkezden tüm parti faaliyetlerini "gayriresmi" bir şekilde sürdürmesine düpedüz göz yumulmaktadır. Buna karşılık özellikle sol ve sosyalist partilerin legal faaliyeti tümüyle dondurulmuştur.Üstelik bir yandan hazırlanmakta olan dosyalarla sosyalist partilerin kapatılması planlanmakta,öte yandan da getirilecek "düzenlemeler"le siyaset alanının emekçi sınıf ve tabakalara tamamiyle kapatılması hedeflenmektedir.

Örnekleri çoğaltmaya gerek yoktur. Bugün Türkiye'de bazı örgütler çalışıyorsa, bazı gazeteler çıkıyorsa, bazı insanlar konuşabiliyonsa, v.s, v.s., yani demokratik hak ve özgürlükler sanki kullanılıyor gibi bir görünüm varsa, bu haklar sadece tekelci burjuvazi için geçerlidir. On milyonlarca çalışan halkın nasibine düşen ise düpedüz devlet terörüdür.

Bu tespitten çıkartacağımız şudur ki, demokratik hak ve özgürlüklerle donatılmış geniş yığınlar tekelci burjuvazinin korkulu rüyasıdır. Demokratik hak ve özgürlüklerin, -kısıtlıyken bile- halk kitlelerinin sömürü ve baskıya karşı verdikleri mücadelede nasıl hayatı önemi olduğunu egemen güçler iyi bilmektedirler. Ve gene iyi bilmektedirler ki, demokratik hak ve özgürlükler onlara sahip çıkacak, onları savunacak yığınlar olmadığı sürece kendi despotluklarını kamufle etmeye yarayacak birer demagoji aracı pekala yapılabilirler. İşte bizim için, yığınlar için demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkılmasının önemi bu noktada düğümlenmektedir. Milyonlarca çalışan insan demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıktıkları ölçüde, tekelci burjuvazinin ve onun politikasını hayata geçiren faşist Cunta'nın demokrasi düşmanı gerçek yüzü teşhir edilebilecek, daha da önemlisi emekçi halkın iktidar mücadelesinin geliştirilmesinde çok büyük önemi olan demokratik hak ve özgürlüklerin gaspedilmesi önlenebilecektir.

Şu halde bugün faşist Cunta'nın demokrasi düşmanı girişimlerine karşı çıkmak,geniş yığınların demokratik hak ve özgürlüklerini yasaklayan bir polis devletinin oluşturulmasına engel olmak, bu uğurda var gücümüzle örgütlenip yığın mücadelesi vermek önümüzdeki en acil görev .olarak durmaktadır. "DAYANIŞMA"nın yayınının bel kemiği, önümüzdeki dönemde böyle şekillenecektir.

(baştarafı 1. sayfada)

DİSK MAHKEMESİ...

nomik-demokratik haklar için verdiği mücadelenin olağanüstü bir cüretkârlık, giderek eşi görülmedik bir "suç" olduğu görüşünü topluma dayatmak istiyor.

Cuntanın DİSK yöneticilerini sözde yargılaması işte böylesi yöntemlerle işçi sınıfının üzerine yürüme operasyonunun bir parçasıdır.

Tıpkı yasal grevlerin yasaklanması, sendikal hakların ve toplu sözleşme düzeninin askıya alınması, vb. gibi.. burjuvazi kendisi bizzat "olağan" ve "olağanüstü" dönem tefriki yaparak olağan yoldan yapamıyacağını *kabul* ettiği şeyi,olağanüstü yoldan, fiili durum yaratarak,zorbalıkla yapmaktadır.

Üstelik DİSK yöneticileri bu defa TCK'nın 146. maddesinden de "yargılanmakta"dırlar. Yani Anayasa düzenini yıkmaya teşebbüsten! Böylesi bir komedi, burjuvazinin işine geldiğinden nasıl hukukun da, yasanın da, en basit anlamında toplum düzeninin de altını üstüne getirmeye hazır ve teşne olduğunun en âşikâr kanıtıdır.Anayasayı silah zoruyla çiğneyip iktidarı gaspedenler, şimdi,Anayasal haklarını kullanmaktan başka hiç bir "suçu" olmayan DİSK yöneticilerini Anayasaya karşı suç işledikleri iddiasiyla yargılamaktadırlar!

Neyin olağan, neyin olağanüstü; neyin doğru, neyin ters; ve neyin hak, neyin haksız cüretkârlık ve düpedüz SUÇ olduğunu topluma bundan iyi gösterecek ne olabilir ki?

İşte FAŞİZM budur!

(baştarafı 9. sayfada)

İLERİ KAPİTALİST...

görülmektedir. Petrol fiyatlarında sürekli artış kadar ABD içinde silah sanayii dışında kalan kesimlerde teknoloji, yatırım ve üretim alanlarında görülen düşme ve ABD mallarının dış pazarlarda rekabet gücünü koruyamaması gibi olgular, ABD'nin işlenmiş sanayii ürünleri alanında dış ticaret dengesi açığını gittikçe büyütmektedir. Bütün bunların sonucu, yukarıki tabloda sergilenen genel resesyon,ekonomik durgunluk ve gerilemedir.

Korkunç bir hızla arttırılan ve daha da arttırılması öngörülen askeri harcamaları ABD ekonomisi artık kaldıramaz olmuştur.Silah üretiminde yüzde 10 artmaya karşılık toplam sanayii üretiminde görülen yüzde 15 azalma bunun açık işaretidir. On yıllardır tüm dünyada yüz milyonlarca insanın canı ve kanı bahasına yaratılıp sürdürülen sözde "Amerikan refahı", onun teminatı olduğu ileri sürülen Amerikan militarizminin pençesinde şimdi silinip gitmeye yüztutmuştur. Buna rağmen ABD ekonomisinin askerileştirilmesi süreci hâlâ sürmekte, hattâ giderek hızlanmakta, bir avuç tekelcinin kazanç ve hakimiyet hırsını tatmin uğruna on milyonlarca Amerikan emekçisi de yetersiz beslenmeye, sosyal haklarının kısıtlanmasına, pahalılığa, işsizliğe ve karanlık bir geleceğe mahkûm edilmektedir.

(baştarafı 12. sayfada)

EMPERYALİZMİN SALDIRILARINA...

peryalist ve militarist gayretleri, onların yeni yeni adımlar atmasına meydan vermeden önlemek bu açıdan önem taşımaktadır. Çünkü uluslararası politika sahnesinde meydana gelen her gerginlik, dünya halklarına çok pahalıya mal olmaktadır. Emperyalizmin saldırgan politikası aynı zamanda birçok ülkede bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele eden güçlerin daha çok kanlarının dökülmesi anlamına gelmektedir.

Hiç kimsenin şüphesi olmasın ki,emperyalizmin önümüzdeki yıllarda daha da şiddetleneceği anlaşılan bu insanlık dışı salvoları da püskürtülecektir.Ve dünya halklarının emperyalizme karşı kazanacakları bu yeni tarihsel başarısı,barış, demokrasi,ulusal bağımsızlık,sosyal ilerleme ve sosyalizm için mücadele eden tüm halkların ve özellikle bu halkların örgütlü güçlerinin tüm uluslararası alanlarda dana sıkı işbirliklerini gerekli kılmaktadır.

Dünyamızın barıştan ve sosyal gelişmeden yana bütün toplumsal güçleri, kendi etki sınırlarını genişletmek, kendi alanlarında bölgesel ya da dünya çapındaki ilişkilerini güçlendirmek ve topyekûn dünya devrimci sürecinin gelişmesini hızlandırmak zorundadırlar.

Bu topyekûn mücadelede Türkiye işçi sınıfına, Türkiye'de yaşayan Türk ve Kürt halk güçlerine, önemli görevler düştüğü açıktır.

Çünkü Orta Doğu'nun,şu anda emperyalizm tarafından en önemli gerginlik bölgelerinden biri olduğu açıktır. Gerek sosyalist sisteme karşı stratejik ve askeri önemi bakımından, gerekse ve özellikle taşıdığı muazzam devrimci potansiyel açısından, Orta Doğu, emperyalizmin bir barut fıçısı halinde tuttuğu ve adeta bir pilot bölge gibi üzerinde çalıştığı bir alandır.

Ve Orta Doğu'daki devrimci bağımsızlıkçı süreçlere karşı, Türkiye, ABD'nin ve NATO'nun bir ileri karakolu olarak tahkim edilmek istenmektedir. Şu anda askeri faşist cuntaya verilen bu görevin ABD ve onun yerli işbirlikçileri tarafından yapılmaması ONLARIN iradesine bağlı değildir.

Bir başka deyişle, Türkiye'de sınıf mücadelesi ekseni üzerinde yükselecek yeni anti-faşist mücadele aşaması, hem büyük bir kriz içindeki tekelci sermayenin egemenliğine ağır darbeleri de birlikte getirecek, ama bu mücadele,sadece Türk ve Kürt halklarının kurtuluş sürecini hızlandırmakta kalmayacak, Orta Doğu'daki devrimci süreçlere de olağanüstü katkılar getirecektir.

Bu bakımdan, bir yandan Türkiye'deki ve Türkiye Kürdistanındaki tüm devrimci ilerici ve diğer anti-faşist güçlerin en geniş beraberliğini inşa ederek böyle bir politik merkezleşme ile kitleleri harekete geçirirken, öte yandan bu mücadelenin bölgesel ve evrensel boyutlarını bilmek ve bu doğrultuda uluslararası dayanışmayı geliştirmek şarttır.

EMPERYALİZMİN SALDIRILARINA KARŞI

1980 yılı, emperyalizmin ve uluslararası gericiliğin dünya halklarına karşı yeni yeni saldırılarına sahne oldu.

ABD'nin başını çektiği uluslararası gerici güçler, hatırlanacağı üzere 1980 yılına sosyalizm ve barış düşmanı yoğun bir kampanya ile girmişlerdi. Emperyalizmin Afganistan'da başlattığı karşı-davrim hareketi önünde, Afganistan'ın meşru yönetimi Sovyetler Birliğinden fiili yardım ve destek alınca, ABD ve tüm gerici güçler şiddetli bir kampanya başlatmışlardı.

Bu kampanya, aslında ABD'nin silahlanma yarışını kışkırtma ve NATO'yu daha çok silahlandırma amaçlarının bir parçasıydı.

Bu kampanya ABD, Federal Almanya ve birtakım batı devletlerinin 1980 Moskova Olimpiyatlarını boykot etmesiyle devam etti. Ama ABD Başkanı Jimmy Carter, bütün uğraşlarına rağmen, Moskava Olimpiyatlarına gölge düşüremedi. Bu olimpiyatlar bütün başarısıyla ve 100'e yakın ülkeden binlerce seçkin sporcunun katılımıyla gerçekleştirildi.

Bütün çabalarını Amerikan ve NATO saldırganlığına yoğunlaştıran ABD yönetimi Orta Doğu'ya dönük planlarına belirli bir ağırlık vermektedir.

Özellikle İran'ı kaybettikten sonra bölgemizde yeni yeni karanlık emeller peşinde koşan Amerikan yönetimi, 1980 yılında Orta Doğu'da çeşitli komplolara ve provokasyonlara kalkıştı.

Mısır'a, Birleşik Emirliklere, Somali'ye yeni yeni askeri birlikler gönderen ABD, aynı zamanda Irak yönetimini İran'ın üzerine saldırttı. Suriye'de Müslüman Kardeşler örgütünü terörist eylemlere geçirtti. Ve nihayet Türkiye'de askeri bir faşist diktatörlüğün kurulmasına önayak oldu.

Amerikan emperyalizmi ve tüm uluslararası gericilik öte yandan Polonya'daki huzursuzluklarda sosyalizm karşıtı unsurları CİA eliyle destekleyerek Polanya'nın iç işlerine müdahele etti. Sonra da bu olayları, kendi gerici ve anti-komünist propagandası için kullanmaya başladı. Böylece ABD'nin Avrupa'da barış ve güvenlik üzerine ne denli tehlikeli oyunlar oynamakta olduğu bir kez daha ortaya çıktı

ABD ve diğer batılı devletler, 1980 yılında gerici Pekin yönetimiyle barış ve yumuşama aleyhtarı işbirliklerini derinleştirdiler. Özellikle Sovyetler Birliğine ve dünya sosyalist sistemine karşı Çin kartını oynayarak tehlikeli maceralarına devam ettiler.

Açıkça bellidir ki, emperyalistler ve özellikle Amerikan emperyalizmi, dünyanın politik atmosferini bulandırmak için, uğraşmaktadırlar. Yumuşama sürecinin dünya halklarına ve tüm barış güçlerine yaraması, emperyalist ve militarist güçleri iyice rahatsız etmektedir.

1979 sonlarına doğru Pershing ve Curise-2 adını taşıyan orta menzilli füzeleri Avrupa'ya yerleştirmeye başlayan ABD, tüm uluslararası politikasını şu anda anti-detant (yumuşama aleyhtarı) hareket üzerine kurmuştur.

Gerginlik, ABD ve müttefikleri tarafından tırmandırılmakta ve dünya barışı yine onlar tarafından tehdit edilmektedir.

4 Kasım 1980 ABD başkanlık seçimlerini Ronald Reagan'ın kazanması ve Reagan'ın seçim politikası, bu uluslararası gerginliğin daha da arttırılması yönündedir.

Amerikan faşist örgütleriyle ve çevreleriyle eski ilişkileri çok iyi bilinen Reagan ABD emperyalizminin en gerici, en militarist kesimlerine güvence üzerine güvence vermiştir. 20 Ocak'ta görevi devraldığı zaman, anti-detant süreci başlatmış olan selefi Carter'in bıraktığı yerden, bu politikayı derinleştirmeye çalışacaktır.

Öte yandan, emperyalist dünyaya yakından baktığımızda görürüz ki, kapitalizmin krizi artmakta, ileri kapitalist ülkelerde de enflasyon, pahalılık ve işsizlik gözle görülür bir şekilde kabarmaktadır.

Hatta uzun yıllar batı dünyasında en istikrarlı ekonomik düzeyi ve gelişmeyi sürdüren ülkelerden birisi olan F.Almanya'da bile ekonomik bunalımın belirtileri elle tutulur bir hal almıştır.

Kapitalist dünyanın ekonomik zorlukları kaçınılmaz olarak, bu ülkelerdeki sınıf mücadelelerinin de keskinleşmesini getirmektedir.

Bir başka deyişle emperyalist devletler, sadece dünya sosyalist sisteminin ve anti-emperyalist ulusal kurtuluş hareketinin -yani dış faktörlerin- değil, aynı zamanda uluslararası işçi sınıfı hareketinin -yani iç faktörlerin- de kuşatması altında büsbütün hırçınlaşmakta ve saldırganlaşmaktadır.

Bir başka deyişle, emperyalizm ve onun yedeğindeki uluslararası gericilik, dünya devrimci sürecine karşı topyekûn bir saldırıya geçmiş durumdadır. 1980 yılında iyiden iyiye gözle görülür bir hal alan bu saldırının, 1981 yılında daha da artacağı açıktır.

Böylelikle, ABD bir yandan geçmişte kaybettiği birtakım mevzileri geri almak, öte yandan halen elinde tuttuğu mevzileri koruyup tahkim etme sevdasındadır.

Bu onu, eski soğuk savaş yıllarına ve Soğuk Savaş yöntemlerine geri götürmektedir.

Hiç kuşkusuz İkinci Dünya Savaşı sonrasında ABD'nin başlattığı Soğuk Savaştan bu yana, köprülerin altından çok sular akmıştır. O yıllardaki güçler dengesi, aradan geçen otuzu aşkın yıl zarfında dünya devrimci süreci lehine büyük ölçeklerde değişmiştir.

Bu nedenle, ABD'nin ve onun suç ortaklarının eski soğuk savaş günlerini geri getirmesine olanak yoktur. Fakat ABD, şu anda hiç değilse "ne kurtarsam kârdır" mantığıyla davranmakta, bu amaçla barış, yumuşama ve silahsızlanma sürecini yavaşlatmaya çalışmaktadır.

Hiç kuşkusuz saldırganlık, emperyalizmin sömürücü ve kan dökücü doğası gereğidir. Ama ona karşı mücadele etmek de, herşeyden önce, sosyalist ülkeler ve tüm uluslararası proletarya başta olmak üzere yeryüzündeki tüm devrimci, ilerici ve barışsever güçlerin görevidir.

Yani ABD'nin dünya barışını tehdit etmesi ve yumuşama sürecini geriye doğru zorlaması bir kader değildir.

Ve tarihsel gelişimin akışı gereği, ABD'nin ve diğer emperyalistgerici güçlerin bu çabalarının uzun vadede bir sonuç vermesi olası da değildir. Ne var ki, emperyalizmin yeniden geri püskürtülünceye, ve onun şu anda elinde tuttuğu mevziler, emperyalist egemenlikten kurtarılıncaya kadar, dünya halkları bugününden daha zorlu günleri, daha çetin mücadeleleri yaşamak zorunda kalacaktır.

Yumuşama sürecini durdurmaya ya da onu geri çevirmeye yönelik em-

(devamı 11. sayfada)

DAYANIŞMA

SORUMLU:O.Doğançay,YAZIŞMA ADRESİ:Hedwig Str. 40a,4220 Dinslaken

BANKA HESABI: Deutsche Bank, Konto-Nr: 1146117, BLZ: 350 700 30